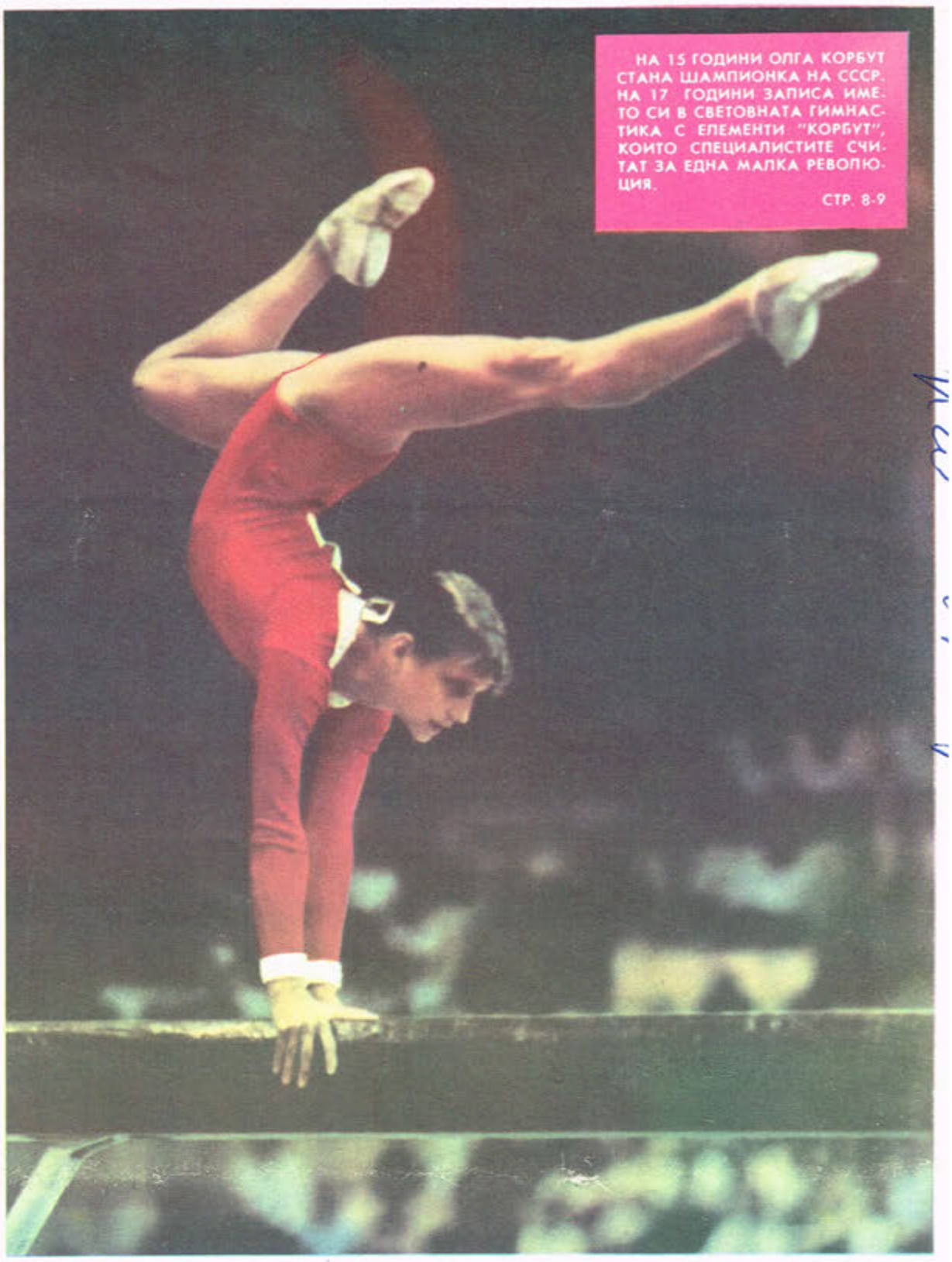
Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

Брой 123 ● 9 октомври 1973 ● 25 ст.

Издание на ЦС на БСФС

НА 15 ГОДИНИ ОЛГА КОРБУТ СТАНА ШАМПИОНКА НА СССР. НА 17 ГОДИНИ ЗАПИСА ИМЕТО СИ В СВЕТОВНАТА ГИМНАСТИКА С ЕЛЕМЕНТИ "КОРБУТ", КОИТО СПЕЦИАЛИСТИТЕ СЧИТАТ ЗА ЕДНА МАЛКА РЕВОЛЮЦИЯ.

СТР. 8-9

МЕЖДУ ТРИ ПОКОЛЕНИЯ

ОЛИМПИЙСКИ КОНГРЕС ВАРНА '73

СПОРТЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

Х ОЛИМПИЙСКИ КОНГРЕС И 74-ТА СЕСИЯ НА МОК ЗАВЪРШИХА СВОЯТА РАБОТА

стр. 3 и 4

МИРЪТ НАД ВСИЧКО

В дните, когато най-висшият форум на международното олимпийско движение приключваше своята работа във Варна под основния лозунг на конгреса – СПОРТЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ, човечеството посрещна с възмущение авантюристичната провокация на милитаристичните кръгове от Израел. Те предизвикаха отново въоръжен конфликт срещу две съседни арабски държави – Египет и Сирия, пренебрегвайки мнението на световната общественост, без да се съобразяват с установените норми на отношенията между държавите.

Израел раздуха с нова сила огнището на войната в Близкия изток, а гибелният курс на управниците в Тел Авив представлява сериозна опасност за световния мир.

Египет и Сирия бяха принудени да отвърнат на удар с удар, да упражнят законното си право на самоотбрана. Потъпквайки всички решения на Организацията на обединените нации и Съвета за сигурност по близкоизточния проблем, Израел поема върху себе си цялата отговорност за своята опасна политика на експанзия.

Към гневния протест на народите, които заклеймяват Израел и неговата непрестанна игра с огъня, спортистите от нашата планета присъединяват своя глас и възмущението си на хора, които желаят да живеят, творят и спортуват в мир.

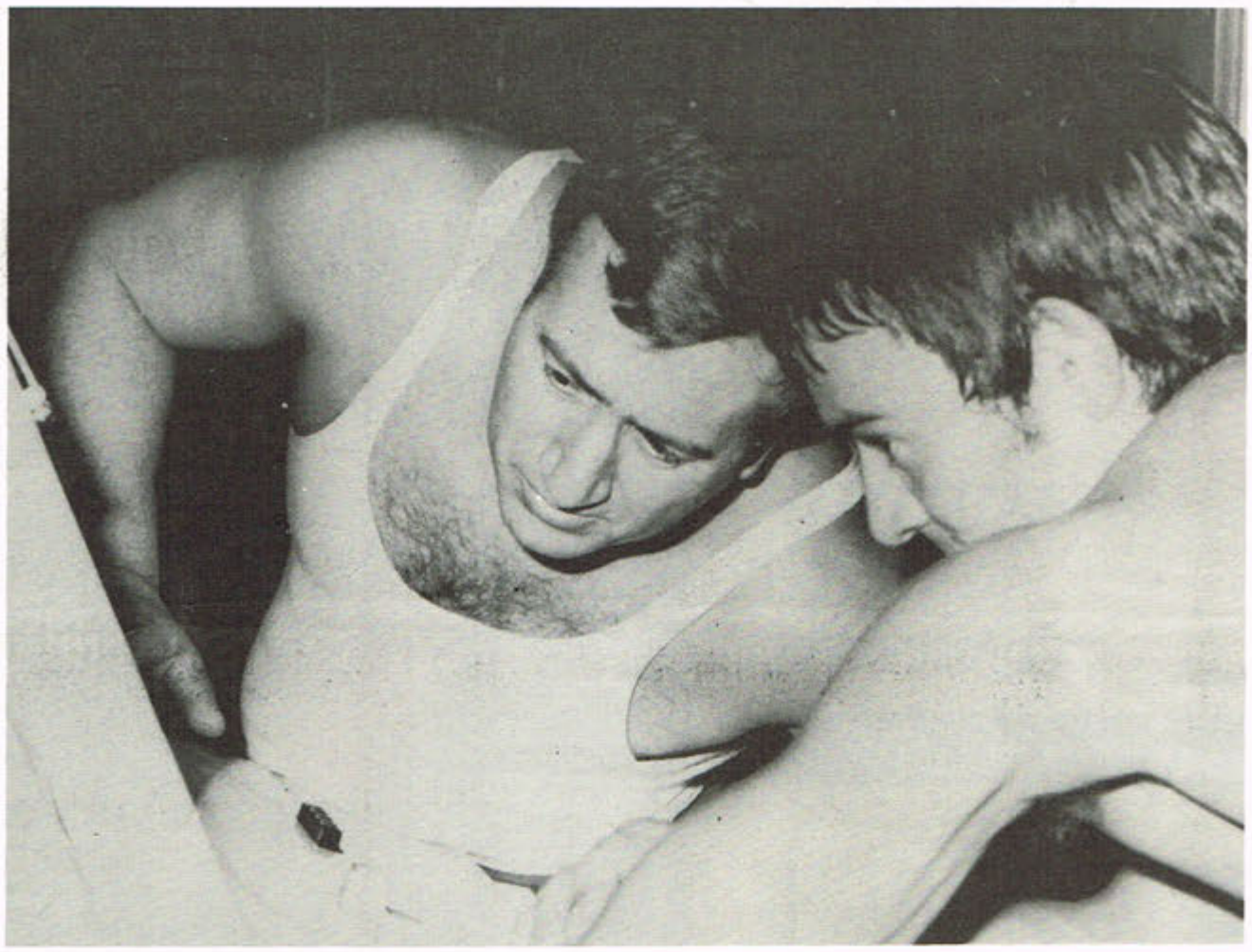
БАЛЕТ ВЪВ ВОДАТА

Спортистите от цял свят се надяват да се срещнат през 1980 година в гостоприемна Москва. Съветската столица се готви да посрещне голямото събитие с нови съоръжения.

стр. 7

РАДОСТИ И РАБОТА

От няколко години името на Иван АБАДЖИЕВ се среща удивително често във всички отчети и доклади на най-различни езици, когато специалистите отчитат постиженията по вдигането на тежести в съответния шампионат. Неговото творчество е обект на най-детайлно проучване. Всеки жест, всяка команда зад кулисите на подиума в хаванската зала се отбелязваха и се търсеше техният логически прицел. Смятат го за един почти безпогрешен кормчия, който успява да прекара нашия кораб, натоварен с огромни тежести, през всички бури и течения, край всички подводни скали.

– Той знае прекрасно три неща – ми каза съветският богатир Първушин – кого да тренира, как да го тренира и кога да го пусне на подиума за опит. А това е всичко, което е нужно за успеха.

Абаджиев – това е човек на действието. Когато целият спортен елит на тази "железна игра" празнуваше фантастичния подвиг на Неделчо Колев, намерих Иван Абаджиев зад кулисите. Други треньори след успех на своя състезател изтичват на сцената, за да го прегърнат и заедно с това да се покажат – "Ето ме и мене!", "Аз съм майсторът на тази мощ!" Сякаш не можеха да търпят и секунда, без да се самовъзхитят от своята работа. . .

Абаджиев посрещна успеха спокойно и делово. Тази негова сдържаност е дала своя отпечатък и на състезателите – в тяхната радост има много мъжествена сдържаност, спокойствие и трезво чувство: всичко става ясно: тези хора винаги живеят с бъдещето! Успехите не ги размекват и не ги преобразяват. Те си остават бойци, готови за нови атаки и земни обикновени хора.

Той не искаше да говорц в този върховен миг на удовлетворение и радост. Той не искаше да използува сиянието на един успех, за да потули всички сенки, които неминуемо остават след представянето на един отбор. И сподели своите мисли и впечатления от шампионата, когато всичко беше свършило, след приема в резиденцията на българското посолство, в един късен нощен час. Но мислите му отново избягаха напред – към стотиците нови утрини на труд и грижи, които предстояха пред него и пред неговите възпитаници.

– Нашето представяне в Хавана е реално и то съответствува на нашите планове. И все пак всяка вечер получавахме по един нов урок. Тези уроци ще ни помогнат в предстоящата работа. Някои от състезателите се представиха блестящо, други – нормално, трети не дадоха постиженията, за които бяха готови. Нашето най-голямо внимание ще бъде насочено към откриването на субективните и обективни причини за неуспехите.

– Кой е генералният извод от нашето участие в XXVII световно първенство?

– Че трябва да се пазим от излишно спокойствие. След европейското първенство в Мадрид някои състезатели сметнаха, че могат и по-спокойно да крачат към върховете – те все едно ще бъдат покорени. . . Ве́д взели всички медали, и в бъдеще́, леха си някои, те няма да ни избя́ Малко тактика, малко стра́ противника – и готово. . . Сега разбраха, че резервация на мяст стълбичката на победителите може да се прави. И ще го запомнѝ

Спортисти от отделни страни ще се намесят много решител борбата. Прави впечатление, че редица места започват да обръ сериозно внимание на нашия спо Нашата южна съседка Гърция е мер за това.

– Какви бяха условията за д постижения, предоставени домакините?

– Организирането и правенето на шампионата интересът сред телите мога́ да се поставя́т най-високия пиедестал. Хавана-7 остане в историята на вдига на тежести като един прекр пример.

– Кое е най-качественото тижение на шампионата?

– Безспорно рекордите на Нед Колев. Специалистите са единоду ни по този въпрос.

– Ако сравним Хавана-73 с Мюн 72, кой ще натежи на везните?

– Сегашният шампионат, както реално да се очаква, надвиш олимпийските състезания. Така е, щото щангите днес са сред най- но развиващите се спортове.

– Мислите ли за нови състезан в отбора?

– Подмладяването на един отбо естествен процес. Важното е п да става без сътресения.

– Ще имаме ли нови противниц първенството в Манила през 19 олимпийските игри през 1976 ?

– Да. Смятам, че двубоят ме нашия и безспорно най-добрия от – СССР, ще продължи. Унгария и Б ша също ще положат грижи за доброто представяне. Но новото силното представяне на ГДР. За време те са отишли няколко к напред. Япония също е с нови възм ности. Ще се появят и щангисти-куренти от други страни. Спорт както и животът, не познава заст

Хавана-София

Климент ВЕЛИЧ

РЕКОРД ПО СВЕТОВНИ РЕКОРДИ

По огромното светлинно табло, даващо всеки момент пълна картина за хода на състезанието, типичен чико (много популярно обръщение в Куба към приятел) държеше ден и нощ в ръцете си една щанга. Когато някой атлет поставеше нов рекорд, чико в луд възторг започваше да сияе с цвета на своите стилизирани до крайност контури. От син се превръщаше в червен, после ставаше виолетов, зелен, жълт. . . Този огнен фойерверк създаваше празнично настроение в залата.

Първите Панамерикански игри просто съсипаха този чико – той трябваше да играе своя огнен танц 18 пъти! А това значи, че от 29-те рекорда на новия континент само 9 не бяха обновени.

Домакините имат най-сериозен дял за този дъжд от рекорди. 13 пъти те фиксираха най-големи тежести в Америка. Сега половината от панамериканските рекорди принадлежат на Куба!

Много по-скромен беше чико при отбелязването на световните рекорди. Техната реколта в Хавана бе по-бедна от тази в Мадрид. . . В Испания пръв започна серията Неделчо Колев (75 кг) – 188 кг в изтласкването и 330 кг в двубоя. През септември в Хавана бяха поставени 7 рекорда – само в леките категории. Уникалното е, че последен завърши серията. . . Неделчо Колев с феноменалните резултати 190 кг в изтласкването и 337,5 кг в двубоя.

И така Неделчо Колев в кат. до 75 кг се оказа най-здравото и най-активно звено във веригата на 9-те категории, където има 4 по-леки и 4 по-тежки категории от неговата.

Големите състезания за годината завършиха. И макар че не се прави официална класификация на тежкоатлетите, то с общо признание атлет № 1 за 1973 г. е българинът Неделчо Колев.

Само три категории имат нови световни рекорди в Хавана – подобрени бяха три рекорда в 52 кг и по 2 в 56 и 75 кг. Два рекорда постави иранецът Насири, 2 японците Хорикоши и К. Мики и 3 рекорда са на българите – двата на Неделчо Колев и един на Ат. Киров в двубоя – 257,5 кг. Така хаванският рекорд на световни рекорди бе записан срещу името на България!

От 27 световни рекорда сега СССР притежава 14, Япония 4, България 3, Иран 3, Полша, Норвегия и Белгия – по 1.

КОМПАНЕРО...

Време е вече да престанем да говорим за изненади, когато става въпрос за успехите на кубинските спортисти, а да се съобразяваме с една нова сила, която напира по всички "фронтове". На световното първенство по вдигане на тежести в Хавана домакините превзеха 13 панамерикански рекорда. Какво ли ще направят на следващото световно, така както са тръгнали в бързи темпове?

Карлос Ластер заяви веднага след трите си рекорда, че посвещава успеха си на "компанеро Еухенио" (така кубинците наричат своя треньор съветския специалист Евгений Рисин).

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ВАСИЛ СПАСОВ – АВТОРЪТ НА ПЪРВИЯ ГОЛ В НЕЗАБРАВИМИЯ МАЧ В БУДАПЕЩА. ГОЛЕМИЯТ СПОРТИСТ СЕГА ПРЕДАВА СВОЕТО МАЙСТОРСТВО НА ФУТБОЛИСТИТЕ В КИПЪР.

СНИМКА: Петко АСЕНОВ

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ футболистите на столичния "Левски" върнаха визитата на МТК-Будапеща. Предната година двубоят им в София бе завършил с изненадващо голяма победа на българите – 6:1, и за унгарците реваншът бе не само въпрос на чест, но и отлична възможност за ново потвърждение на извоюваний международен авторитет. Още повече, че срещу "пощенци" те противопоставиха сборен тим МТК–"Уйпещ", горящ от желание де измие "петното". Уви, и този път унгарските футболисти трябваше да изпият горчивата чаша до дъно – загубиха с 0:2. . .

Но да се върнем на препълнения стадион в унгарската столица. Само след три дни тук предстоеше да се играе мачът между "вечните" за онова време съперници Австрия и Унгария и гостуването на българските футболисти бе един добър повод за "генерална репетиция" не само за националите, но и на хилядите будапещенски запалянковци. И с първия съдийски сигнал те "включиха на скорост" своите гласове. Не останаха длъжници и техните любимци, началната "увертюра" бе пропусната и през цялото първо действие към Вратата на безпогрешния този ден Андреев приждаха малазите на добре замислените унгарски атаки. Прословутата техника, добрата школовка "прозираха" в действията на всеки състезател с емблемата на МТК, но зрителите бяха най-щедри към Бодола, един разностранен талант, блеснал с пълна сила на "следващия" мач – с австрийците. (Тогава Бодола заедно с Деак, Суса и Хидегкути игра "главна роля" и стана съавтор на двата гола, а краят дойде при 2:1 за Унгария). Против снажните и "навити" български защитници обаче той и отборът му нямаха успех, защото бойкостта и волята винаги са били резултатно противодействие и на най-фината техника. А в 20-та мин. се случи "най-неочакваното". Бърза контраатака, точно центриране на Цветков и Спасов намира най-бързия път до мрежата – 1:0 за "Левски".

След антракта щурмът на домакините продължава. Продължава и правилно избраната от гостите тактика: сигурна игра в собственото поле, редки, но бързи контраатаки. Страстите се разгорещяват и централният защитник Трънков е отстранен. Замества го успешно Клева и въпреки настъпилите вътрешни размествания "Левски" продължава да е равностоен партньор, а Пачеджиев и Спасов често "крият топката", затъмняват и най-изявените унгарски "солисти".

Уморени и обезверени, състезателите на МТК-Уйпещ предават диригентска палка в български ръце и закономерн мин. преди края с остър шут Ка шев поправя надеждите за изравнит гол. Победа с 2:0 за софийския "Лев

Ето имената на победителите: дреев, Методиев, Димчев, Цанов, Тръ (Клева), Дойчинов (А. Петров), Цвет Спасов, Кардашев, Пачеджиев (Хран Томов.

Старт

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"

СОФИЯ

Пощенска кутия 797

Тел. 87–71–62, телекс 22–736

Редакционна колегия: главен редактор–Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митьо ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОВ.

Художествено оформление Георги ДОЧЕВ

Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

ДЕМОКРАТИЧЕН ПОЛЪХ В ОЛИМПИЙСКОТО ДВИЖЕНИЕ

ОЛИМПИЙСКИ КОНГРЕС ВАРНА '73

СПОРТЪТ ЗА ЕДИН МИРЕН СВЯТ

Очакван. . . 43 години, Десетият олимпийски конгрес във Варна се превърна в събитие от изключително значение за бъдещето както на световния спорт, така и за олимпийското движение и олимпийските игри.

Конкретните следи, които този олимпийски форум ще остави, ще станат известни тепърва – той, както е известно, не взема решения. Но в огромното мнозинство от изказванията цареше един наистина осъвременен олимпийски дух, в който преобладаваше мисълта за демократизиране на ръководството на олимпийското движение. Стана абсолютно ясно, че то вече не може да робува на стари догми, че не може да се подчинява на волята на отделни единици, които са твърде далеч от големите му проблеми.

Безспорен израз на този дух е декларацията, направена от тристранната комисия за олимпийския конгрес. Самото запазване на тристранната комисия като постоянна комисия на МОК е вече сериозен успех на всички, чиято цел е всестранното представителство при ръководството на олимпийското движение.

Декларацията на тристранната комисия сочи, че в бъдеще може да има тристранни и двустранни комисии – и това вече е "нещо". Трите института потвърдиха, че в техните ръководства и органи следва да бъдат избирани и привличани жени. Заедно с препоръката трите тела да проучат как да установят по-близки контакти със спортистите, това сочи, че ръководните институти повече не могат да останат чужди на всеобщия глас за демократизация, чието отражение в декларацията е и изказаното пожелание правило 26 на МОК за правоучастието да бъде осъвременено.

Не по-малко внимание заслужават и останалите точки от тази декларация. И изтъкването, че "правителствената помощ за развитието на спорта трябва да се насърчава", и че "всички предложения на конгреса трябва да бъдат проучени", и че "осъществяването на програмата за олимпийска солидарност е много добре дошло", и че "олимпийските игри и движение имат постоянни и важни спортни и социални задачи и комисията гледа с увереност на бъдещото им развитие", и накрая, че "конгресът беше демонстрация на добра воля и стремеж към сътрудничество от страна на всички заинтересовани организации в името на девиза "Спортът за един мирен свят", са все важни моменти, които ще имат решително значение за бъдещето на световния спорт.

Това определя и успеха на конгреса, който се превърна в голям форум, способен да убеди и най-големите скептици, че неговото редовно свикване в бъдеще за дискутиране на най-назрелите проблеми е абсолютно задължително. Налага се становището, че той трябва да бъде свикван на всеки осем години. А това предполага, че той винаги ще може да бъде в тон с големите промени, които настъпват в съвременния свят и в днешния спорт.

Българските спортисти, ръководителите на националния ни спорт и заедно с тях приятелите на спорта в нашата страна могат да бъдат щастливи, че именно Народна република България бе домакин на този важен конгрес. Това домакинство, което съчетаваше в себе си отличните условия, предоставени на делегатите, гостите и пратениците на спортния печат, активната дейност на нашите представители в различните органи по подготовката на конгреса и – това бе особено важно – установяването на един истински олимпийски дух на разбирателство получи най-висока оценка.

А тя безспорно ще допринесе както за още по-голяма популярност на родния спорт, така и за международния авторитет на нашата страна.

ДО ВСИЧКИ СПОРТИСТИ В СВЕТА

АПЕЛ НА ОЛИМПИЙСКИЯ КОНГРЕС – ВАРНА' 1973

Щастливи сме да заявим на края на олимпийския конгрес, че:

1. Олимпийското движение изпълнява с голям успех своите хуманни социални функции.

2. Олимпийското движение на любителите спортисти е далеч най-обширното социално движение от този род в света и се радва на подкрепата на младежта от всички страни.

Ето защо

НИЕ ПРИЗОВАВАМЕ ВСИЧКИ СПОРТИСТИ В СВЕТА, НА КОИТО СА СКЪПИ ИДЕАЛИТЕ НА ОЛИМПИЙСКОТО ДВИЖЕНИЕ,

когато участвуват в състезания, да спазват високите морални принципи на честната игра, за славата на спорта, и да работят по този начин за олимпийските идеали, Включително за идеалите на приятелството и мира.

СПОРТИСТИ ОТ ЦЯЛ СВЯТ!

Призоваваме ви да бъдете винаги верни на Великите цели на олимпийското движение – както в приятелски спортни любителски състезания, така и във Вашето учение и работа, и да запазите през целия си живот чудесните морални качества, които сте придобили от състезанията, като помните, че олимпийските игри не са само за олимпийците; защото тези качества разпространяват духа и началата на приятелската игра сред младежта по цял свят, създавайки по този начин доверие и добра воля между народите, които водят до мир в света.

ЛОРД КИЛАНИН ОТГОВАРЯ НА СТАРТ

Многобройните делегати – 62 членове на МОК, ръководителите на 92 национални олимпийски комитета и на всичките 26 международни спортни федерации, признати от МОК, както и голям брой гости бяха още в залата, присъединявайки се към последните топли слова, отправени към домакините-организатори от лорд Киланин, когато той свика пресконференция. Един от първите въпроси бе зададен от представител на "СТАРТ":

– Господин президент, още през миналата година, когато поехте кормилото на МОК, бяхте обявен за човек на действието. Демонстрирахте това и на настоящия конгрес. Какви действия смятате да предприемете в следващите дни и месеци?

– Преди всичко смятам да направя поне една баня на този прекрасен плаж – започна усмихнат лорд Киланин. – Още днес след обед ще заседава Изпълнителният комитет на МОК, а в следващите три дни – сесията, в която естествено конгресните проблеми ще бъдат в центъра на вниманието. Бързи промени не бива да се очакват, но в тесен и постоянен контакт с международните спортни федерации и националните олимпийски комитети МОК ще съгласува и решава всичко за бъдещото развитие на олимпийското движение, което всички единодушно желаем да върви в крак с нашето съвремие. . .

1. СЪВЕТСКИТЕ ПРАТЕНИЦИ НА КОНГРЕСА ВЪВ ВАРНА: КОНСТАНТИН АНДРИАНОВ, СЕРГЕЙ ПАВЛОВ И ВИТАЛИЙ СМИРНОВ.
2. ЧЛЕНОВЕ НА МОК ПО ВРЕМЕ НА ЗАСЕДАНИЯТА.
3. ПОДАЕЪК ОТ БЪЛГАРСКИЯ ОЛИМПИЙСКИ КОМИТЕТ НА ЛОРД КИЛАНИН – КУПА ОТ ДЪРВОРЕЗБА

1

2

ДА СЕ ПРЕМИНЕ КЪМ ДЕЛА!

След закриването на конгреса приказвахме с колегите-журналисти, специални пратеници на сродните спортни издания от социалистическите страни. Помолихме ги съвсем накратко да споделят своите впечатления.

БОРИС БАЗУНОВ – редактор на списание "Спорт в СССР": "Олимпийският конгрес бе голяма чест за България и същевременно голямо задължение, с което страната се справи блестящо. Този успех на конгреса е успех на Българския олимпийски комитет, достоен за златен олимпийски медал. Дебатите показаха, че лидерите на олимпийското движение разбират необходимостта от модернизиране на движението. Сега от думи трябва да се премине към дела. Дори "Ветераните" от МОК са принудени да мислят конструктивно. Много ни е приятно, че и изложбата Москва – 1980, и пресконференцията на Сергей Павлов бяха приети добре както от делегатите, така и от представителите на печата. Москва може да реализира всичко прогресивно, за което се говори тук, на конгреса."

ВИТОЛД ДУНСКИ – главен редактор на "Спортовец", Варшава: "Не намерих по време на дебатите нито един въпрос, за който журналистите вече да не са писали. Писали сме, че спортът трябва да възпитава, да обединява, писали сме за "гигантизма" – че олимпийските игри не трябва да са толкова скъпи, да не са "игри на гладиатори", а на нормални хора, да не са цел, а средство за развитието на спорта. Това, че МОК се съгласи всички тия въпроси да бъдат обсъдени от конгресната трибуна, е важно, но представлява само първа крачка. Не знаем какво ще се обсъди и реши от МОК, но се надяваме, че зърното, посято на конгреса, ще покълне. В живота е така: когато има начало, има и край..."

АНДРАШ КЮРТИ – редактор на "Кепеш шпорт", Будапеща: "Мисля, че да участвуваш в такъв конгрес след 43-годишна пауза, е историческо дело. Преди всичко искам да благодаря за добрата организация и вниманието на всички към нас. Като слушах речите и изказванията – такова поне е моето впечатление, – мога да кажа, че всички говореха с голяма загриженост, не само като хора, които чисто и просто обичат спорта. Бъдещето ще покаже каква конкретна полза ще има от конгреса. Но засега сякаш е достатъчно и това, че конгресът се състоя – положена бе добра основа, която обнадеждава."

ИРЖИ ПЕХР – заместник главен редактор на "Стадион", Прага: "Доскоро целият свят знаеше, че Варна дава на всички слънце и здраве. Този път тя беше и лекар, поставил си за цел да оздрави световния спорт. Мисля, че тук олимпийският дух спечели много. На конгреса твърде често се приказваше за "гигантизма". За мене това не е най-големият проблем на игрите, защото и малките, и големите страни в цял свят искат да има игри – независимо от размерите им. А всички, които взимаха думата, смятаха, че ще има... Всички делегати завършваха изказванията си с благодарност към българските организатори. Искам да кажа, че това съвсем не бяха празни думи."

ЩЕФАН МАШЛОНКА – заместник главен редактор на "Старт", Братислава: "Борбата на новото със старото винаги е била много тежка. Така е и в олимпийското движение. Прогресът обаче неминуемо трябва да победи. И първата победа на новото, прогресивното е самият факт, че най-после се състоя и олимпийският конгрес във Варна. Четири дена слушах неща, каквито никога по-рано не са достигали официално до ушите ми. Стана ясно, че срещата е полезна. Тя бе пример за бъдещето, защото олимпийското движение ще се развива прогресивно само чрез колективни усилия от страна на МОК, НОК и Международните федерации. В моя смисъл конгресът във Варна е събитие с историческо значение."

ВИКТОР БЪНЧУЛЕСКУ – завеждащ международния отдел на в. "Спортул" и сп. "Спорт", Букурещ: "Щастлив съм, че присъствувах на конгреса, по две причини. Първо, защото това е най-големият международен спортен форум за всички времена. И второ, защото за пръв път публично, извън страниците на вестниците можем да проследим противоречията между трите заинтересовани групировки – МОК, НОК и МФ. Не очаквам революционни промени след конгреса, но все пак подобрения ще има – в съответствие със социалната реалност на нашето време. Вярвам твърдо в доброто бъдеще на олимпийските игри."

3

LXXIV SESSION VARNA '73

КОНГРЕСЪТ, СЕСИЯТА, БЪДЕЩЕТО

Осемте олимпийски дни във Варна не случайно привлякоха вниманието на световната спортна общественост. Десетият олимпийски конгрес бе очакван с нетърпение: условията за неговото свикване и – още повече! – за търсене на нов, значително по-демократичен път бяха назрели. Точно това бе основата, която направи възможен неговия успешен край. Но за да се стигне до него, бе нужна твърдата, търпелива, разумна и съобразена със съвременните условия работа на представителите на спортните организации от социалистическите страни. Техните конструктивни предложения получиха подкрепата на демократично настроените среди в международното спортно и олимпийско движение. И това бе решаващо за духа на конгреса.

Иначе и не можеше да бъде в обстановката, при която премина конгресът. Добрата организация, за която ни се иска да повторим, след като делегатите и гостите направиха толкова похвали, а сесията на МОК изказа намерението си да присъди през 1974 г. Олимпийската купа на БОК и Варна, и атмосферата на спокойствие не можеха да не парират носителите на консервативни схващания, останали встрани от онзи демократичен полъх, чието значение в бъдеще трябва да бъде решително.

Сесията на МОК не можеше веднага да се занимае обстойно с проблемите, обсъждани на конгреса. Но с отношението, което взе към декларацията на тристранната комисия, с по-деловия начин, възприет за решаването на досега дълго протакания въпрос за аматьоризма, и най-сетне с изявлението на президента лорд Киланин, че сега "МОК не е вече в облаците", стана ясно, че в бъдеще ръководството на международното олимпийско движение не може да не се съобразява с новото, което има в него.

Какво може да се очаква в бъдеще?

Трудно е да се твърди, че консервативните сили както в МОК, така и в националните олимпийски комитети и международните спортни федерации изведнъж ще сложат оръжие. Поверояно е да потърсят нови пътища и нови форми за запазване на досегашните си позиции. Но конгресът, пък в известна степен и сесията показаха, че силите, които са за промени, за обновление, са многократно по-големи, че бъдещето им принадлежи!

Разбира се, МОК, чиито мерила за времето са (поне досега!) малко по-различни от общоприетите, едва ли изведнъж ще започне да бърза. А това означава, че цялата световна спортна общественост, прогресивните сили както в средите на МОК и неговите комисии, така и в обединенията на спортните федерации и особено в националните олимпийски комитети трябва с неотслабваща сила да се борят за осъществяване на онези безспорно нужни и изискани от времето промени, чието обсъждане бе сърцевина на варненските олимпийски дни.

НА СНИМКАТА: горе – българските делегати на Десетия олимпийски конгрес във Варна.

СЪТРУДНИЧЕСТВО И РЕАЛИЗЪМ

74-та сесия на Международния олимпийския комитет бе отличителна с това, че заседава непосредствено след Десетия конгрес и че за първи път бе ръководена от новия президент лорд Киланин. Той се оказа полноправен ръководител, реалист и човек, който търси сътрудничество се съобразява със съвременните въжделения на световното спортно движение. Оценявайки голямото значение на олимпийския конгрес, той сам пожела да изясни допълнително пред представителите на печата, радиото и телевизията от чужбина нашата страна положителната позиция и тълкуването на МОК на декларацията на тристранната комисия (на МОК, НОК и МФ), чиито 12 препоръки се приемат като бъдеща програма за действие.

Още на тази сесия МОК възприе линията на по-тесен контакт и сътрудничество с международните спортни федерации и националните олимпийски комитети, като прие:

● Олимпийски конгреси да се свикват по общи проблеми на 8 години. Едновременно с това се свикват и т. нар. мини-конгреси по отделни актуални въпроси, като медицината и спорта и други.

● Бързо да се приеме нова редакция на правило 26 за правоучастие (за аматьоризма), което се протака девет години. Още през тази година председателят и зам.-председателите на МОК заедно ще обсъждат този въпрос с международните федерации, за да се оформи окончателно становище и решение през идуща година. Нещо повече: сам лорд Киланин оповести на пресконференцията, че занапред отпада ограничението за времетраене на тренировъчните лагер-сборове на спортистите.

● Препоръчва се на международните федерации и националните олимпийски комитети да привличат по-голям брой жени на активна работа, а що се отнася до МОК – вероятно в неговия състав след година-две ще бъдат избрани и жени. Едновременно с това се възприема нов подход за включване на членове на МОК, като се привличат в неговите редици хора, по-тясно свързани със спорта, ползуващи се с авторитет и доверие на НОК и МФ.

● МОК прие да преразгледа всички свои правила, като за целта избра специална комисия с оглед регламентът (хартата) на МОК да бъде съвременен, да се премахнат противоречията между отделни правила и да бъдат те стилно и юридически обосновани.

● МОК приветствува подкрепата на правителствата за развитието на спорта с препоръката тя да става без политическа намеса.

● По отношение на програмата за олимпийските игри ще продължат проучванията в тясно сътрудничество с международните федерации. Що се отнася до игрите в Инсбрук, програмата остава без изменение, а за Монреал остават всички спортове, застъпени в Мюнхен, като се съкращават три дисциплини по плуване (200 м съч. за мъже и жени и 4 по 100 м св. ст. за мъже), една по атлетика (50 км сп. ходене), по колоездене (тандем) и стрелба (300 м бойна пушка). По отношение на гимнастиката се предвижда съкращаване на отборите до 12 плюс четири сборни и на участниците – по трима в многобоя и по двама в шампионата по уреди от страна, но окончателно решение ще се вземе след конгреса на международната федерация.

● МОК определи основния дневен ред на 75-та сесия от 13 до 17 октомври 1974 г. във Виена, където ще се обсъждат и утвърдят кандидатурите за летните и зимните игри през 1980 г. (Засега единствени официални кандидатури има от Москва и Ванкувър).

● Сесията на МОК изказа единодушна благодарност за образцовата организация на конгреса и сесията и препоръча най-високото отличие на МОК – ежегодната олимпийска купа – за идущата година да се присъди на Българския олимпийски комитет и на Варна за отличната организация на олимпийския конгрес, което е съдействувало за неговия успех.

ЗАЛА "КОНКОРДИЯ" В ХОТЕЛ "ИНТЕРНАЦИОНАЛ", КЪДЕТО ЗАСЕДАВА 74-ТА СЕСИЯ НА МОК

В ДУХА НА ОЛИМПИЙСКАТА ИДЕЯ

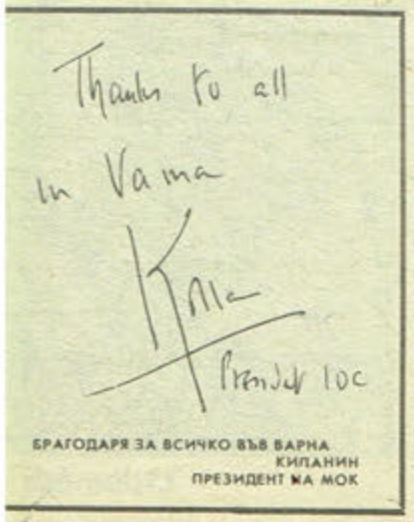
Обкичен със знамена и пъстри плакати, изложбеният център при Двореца на спорта и културата във Варна всеки ден посрещаше и изпращаше по пътя им към конгресната зала стотиците делегати, гости и журналисти, сякаш за да им напомня постоянно за една от конкретните страни на близкото олимпийско бъдеще – Инсбрук и Монреал 1976, Москва 1980. Тук идваха и много граждани и гости на Варна, които не бяха непосредствено заангажирани с конгреса. Интересът към експозицията на Москва бе изключително голям, всички искаха да я видят, да получат някакви допълнителни материали и сведения за московската кандидатура. Тя бе връчена официално тук, във Варна, когато председателят на Комитета за физическа култура и спорт при Министерския съвет на СССР Сергей Павлов предаде на президента на МОК лорд Киланин посланието с всички гаранции на съветското правителство относно организацията на летните олимпийски игри през 1980 г.

Дълго преди да започне специално организираната пресконференция, определената зала беше буквално претъпкана от представители на печата от цял свят. Те имаха възможност да се запознаят с всичко, което Москва смята да предложи на своите гости, ако деветдесетата сесия на МОК във Виена приеме кандидатурата. Не става дума само за спортните съоръжения – настоящи и бъдещи, – за настаняването на спортистите и гостите на игрите, за обичайната културна програма, която по традиция съпътствува спортните състезания. Въпросът е в общия олимпийски дух, в общата атмосфера на дружба и приятелство, каквато Москва смята и непременно ще осигури по време на голямото събитие. Защото в края на краищата макът е смисълът на олимпийската идея. В отговорите си Сергей Павлов подчерта, че това ще бъде задача номер едно на съветските организатори.

През следващите години Москва ще бъде домакин на големи състезания, които ще позволят да се натрупа още повече опит: световното първенство по модерен петобой за юноши и мъже, световното и европейското първенство по вдигане на тежести. Москва иска да организира европейското първенство по лека атлетика на закрито, световните първенства по бокс, хандбал и др. Голямата нова сграда на бъдещия олимпийски пресцентър ще бъде снабдена с най-модерна апаратура. Ако кандидатурата бъде утвърдена, Москва е готова да организира такова олимпиада, каквато реши МОК. Всичко необходимо ще бъде налице.

В ИЗЛОЖБЕНАТА ЗАЛА В ДВОРЕЦА НА СПОРТА, В КОЯТО БЯХА ПОДРЕДЕНИ КЪТОВЕ С ФОТОСИ ЗА ИГРИТЕ В МОНРЕАЛ И ИНСБРУК И КАНДИДАТУРАТА НА МОСКВА

БЛАГОДАРЯ ЗА ВСИЧКО ВЪВ ВАРНА
КИЛАНИН
ПРЕЗИДЕНТ НА МОК

Материалите от Варна написаха нашите пратеници Митьо ЕКСЕРОВ, Ешуа АЛМАЛЕХ и Иван ЖЕЧЕВ.
Снимки: Янко ГЪРОВ

ПОД ЗНАКА НА ИЗНЕНАДИТЕ И ПОВИШЕНИЯ ИНТЕРЕС

Отборите са същите, както и през миналата година, съставите претърпяха съвсем малки промени, почти всички треньори запазиха старите си места, свирят и същите съдии. Но новият шампионат по футбол се отличава с по-голяма вътрешна динамика и срещите от всеки нов кръг се очакват с повишен интерес.

Непрекъснатите и заслужени успехи на водача "Левски – Спартак" и настървената гонитба, която му устройват още от началото ЦСКА "Септемврийско знаме" и "Локомотив" (Пд), правят борбата в челото особено остра. Останалите отбори също се борят за всяка точка и не признават авторитетите само по имена. Най-после много отбори решиха, че всеки мач може да им донесе успех независимо от това, дали се играе на собствен или чужд терен. Не може да се каже, че майсторството на всички футболисти се е повишило рязко. Това не става и с магическа пръчка. Но налице е повишената амбиция за победа и желанието да се играе активно през двете полувремена. Противопоставени на непостоянството и инертността на други отбори, тези фактори създадоха предпоставките за неочаквани метаморфози, които разбъркват временното класиране след всяка нова футболна седмица.

Осмият кръг, който поред е седми, може да се подведе по-същите показатели: Загубата на "Берое" (нашумял със сензационните си победи с по 7-8 гола) от "Янтра" на собствен терен; победата на "Спартак" (Пл) във Варна с 3:2; двете точки, които "Черно море" взе от носителя на балканската купа в София, са резултатите, учудващи не само участниците в "Спортото 1". Изминалият кръг бе интересен още и с появите на другите отбори. Голове бяха отбелязани във всички 8 мача. Няма нито един равен резултат. Нападателите имат 22 точни попадения в мрежите. Йорданов и Панаретов спасиха дузпи. Всичко това ще се запомни. Силно играха и почти всички национални състезатели, които бяха душата на своите отбори. (Денев е контузен и за кратко време кракът му е в гипс.) В неделя Христо Младенов ги събра в Банкя и на 13 октомври ще следим с напрежение поредната им изява в квалификационната среща за световното първенство с Португалия.

Първенството е прекъснато за една седмица. До подновяването му ще анализираме резултатите, получени в интересния кръг, който отмина:

"Академик" – "Левски – Спартак"	0:2
ЖСКА "Спартак" – "Спартак"	2:3
"Локомотив" (Пд) – "Пирин"	2:0
"Миньор" – "Етър"	1:0
"Берое" – "Янтра"	1:2
"Ботев" – "Тракия"	2:1
"Локомотив"(Сф) – "Черно море"	1:2
ЦСКА "Септ. знаме" – "Славия"	2:1

МАЧ С ДВЕ ЛИЦА

ОПАСНОСТТА Е ОТМИНАЛА... ПЕТ МИНУТИ ПРЕДИ КРАЯ НА СРЕЩАТА ЙОРДАНОВ СПАСИ БИЛАТА ОТ ЖЕЛЯЗ... ДУЗПИ

Вратата на "Славия" се брани от талантливи вратари. Адмирации заслужи и неговият колега на другата врата – Йорданов, който освен отличната си намеса в много критични моменти спаси и дузпата, бита от Желязков.

Но бранителите и от двата отбора не заслужават по-високи оценки от нападателите. Именно атакуващите звена развихриха темпото. Те се хвърлиха открито в атаки и държаха инициативата винаги в своите ръце. И ако водачите на двете нападения – Жеков и Григоров, бяха по-точни при изгодните положения, които им предоставиха техните съиграчи, сигурно головете щяха да бъдат повече.

В този мач направи впечатление начина, по който се търсеха нападателите. Обикновено това става, когато нападателят е с гръб към вратата, очаква и гледа своите съотборници. В тази среща мнозина се опитаха да търсят с "водещ пас" играча, устремил се към противниковата врата. И това допринесе твърде много за остротата на нападенията. Усъвършенстването на този маниер може да донесе голяма полза не само за двата състава, но и за нашия национален футбол.

Футболистите на "Славия",

ВЪПРЕКИ ПРЕПЯТСТВИЯТА И "ОБСАДАТА" НА Л. НИКОЛОВ ТАСЕВ ТРЯБВАШЕ ДА НАПУСНЕ ТЕРЕНА.

ЗНАНИЯТА ЛИЧАТ НА ИЗПИТ!

Ако един студент чака професорът да говори, а той упорито мълчи, получава оценка "слаб". "Академик" постави футболистите на "Левски – Спартак" да диктуват развоя на играта, съпротивляваха се отчаяно и "мълчаливо" дълго време, но в края на краищата получиха 2 гола и оценка със същата цифра. Избраната тактика донесе успех на студентите само през първото полувреме. Но през тази част на срещата пролича, че в техните редици лесно настъпва смут и паника, щом съперникът им поведе организирани атаки. А съперникът им в тази среща бе мобилизирал своите сили с явното решение да продължи победния си ход безпогрешно. И макар че играчите на "Академик" избраха защитния вариант, футболистите на "Левски – Спартак" успяха да ги притиснат с "железна преса", превърнаха спора в всяка топка в малък двубой, от който зависи изходът на главната битка. Добре, че на полувремето отборите си разменят игрищата. Иначе имаше опасност тревата в едната половина да бъде значително потъпкана от тази в другата.

Гайдарски, Жечев, Ивков и Алексиев имаха много работа пред вратата на Стайков. Справяха се сполучливо с контраатаките на "Академик" и обикновено ги рушеха още в зародиш. Затова пък. именно в такава обстановка пролича опитността им и те с вещина помагаха на своите нападатели. Свидетел за това е не само първият гол, отбелязан от Ивков. През цялото време на мача се наблюдаше някой от тези четиримата, който или по фланга, или фронтално тръгваше мощно напред, създаваше изненада, за да се стигне до комбинация и удар към вратата на Л. Горанов.

Струпването на много футболисти пред и в наказателното поле на "Академик", пропуските на Веселинов, Миланов, Войнов. . . създадоха впечатлението, че студентският отбор може да се брани успешно срещу силен натиск. Но това бе зрителна измама. Голът Висеше на косъм и нулевото равенство не можеше да бъде логичен завършък на този мач.

Треньорът Дойчинов пак избра подходящия решителен момент, в който да изпрати "бригадата за ремонти" на терена. (В 55-та минута Митков смени Веселинов, а Цветков Влезе на мястото на инертния в този мач Панов в 71-а.) Така в края на срещата за 8 минути надмощието на "Левски – Спартак" бе материализирано и още веднъж бе доказана старата истина, че и най-упоритата защита във футбола може да бъде сломена с устрем и разумна игра.

Каква става с "Академик"? Нима отборът, който през миналото първенство поднесе толкова приятни изненади, е загубил способността си да играе хубав футбол? Не, но сега му липсва достатъчно организация в нападението. Не може лесно да преустрои играта си в отсъствието на Миланов. Отбраната не получава вече минутите на отдих, които нападателите й осигуряваха преди с по-продължителното задържане на топката в противниковото поле. Младен Василев и Симов не са в най-добрата си спортна форма и не се нагърбват с ролята на водачи, така необходими за всеки състав. Явно, че са потребни не само старанието и интензивността в подготовката, но и ново, трезво обсъждане на възможностите на отбора и по-рационална организация на наличните сили. Иначе пак ще се намерят "умници" в редовете на студентската организация, които ще обобщят, че футболът не е за висшисти.

Не се умориха любителите на футбола от столицата през изминалата седмица. В сряда гледаха два мача на стадион "Васил Левски" и един по телевизията от турнирите на УЕФА, в петък и събота още три за първенството. Зачетоха с вниманието си и последната среща от кръга между ЦСКА "Септ. знаме" и "Славия", защото с право очакваха хубав футбол.

Мачът действително бе напрегнат, динамичен, интересен от първата до последната минута. Но станаха и неприятни неща, които не позволяват да се каже с пълна сила – "нека има повече такива срещи!"

Кой беше виновен?

Първо – съдията Петър Николов. Много колеблив, неуверен, без нужното съгласуване с помощниците си, той имаше доста неточни отсъждания и придаде сам нервно настроение на футболистите. А в интерес на истината трябва да кажем, че те започнаха срещата кавалерски и с желанието – майсторството да реши изхода на борбата.

И второ – футболистите на "Славия". Предизвикани или не, те нямаха право да организират такава "гонитба" на съдията по терена, в която трудно може да се разбере кой въвежда ред – арбитърът или играчите. Това наложи дори ръководството на отбора да успокоява страстите. Тасев пък показа, че има точен удар, по най-неподходящ начин – прицели се и удари с топката П. Николов, видя червения картон и остави отбора с 10 души, когато имаше най-голяма нужда от него.

Иначе и двата отбора предложиха много майсторски изпълнения, красиви моменти пред вратите, бърза и комбинативна игра, която поддържаше напрежението до последния сигнал.

Без Денев, армейците нямаха характерното за тях превъзходство пред вратата на противника. Но в замяна на това действията им напред бяха по-устремни, с по-малко сложни хедове и дори по-опасни. Това принуди Цолов да покаже многократно добрите си качества и да потвърди още веднаж, че по традиция макар и останали десет, почти през цялото второ полувреме и явно поощетени от съдийските недоразумения, намериха сили да играят като равностоен партньор и дори да диктуват играта точно в минутите, когато трябваше да мислят за численото си неравенство.

Следователно всички оценки досега, че "белият отбор" може повече отколкото показва, са абсолютно точни. И ако това "ПОВЕЧЕ" бе показано през първото полувреме, резултатът можеше да бъде и в тяхна полза.

1

ЕДВА СЛЕД УДАРА НА ИВКОВ В 71 МИНУТА ДОЙДЕ ПЪРВАТА РАДОСТ ЗА "ЛЕВСКИ – СПАРТАК".

2

... ОСТРА БОРБА ЗА ВСЯКА ТОПКА – ТОВА БЕ ХАРАКТЕРНО ЗА ВОДАЧИТЕ ВЪВ ВРЕМЕННОТО КЛАСИРАНЕ.

3

"ЛОКОМОТИВ" (СФ) – РАДОСТНИ С БАЛКАНСКАТА КУПА В СРЯДА И ТЪЖНИ ... СЛЕД ЗАГУБАТА ОТ "ЧЕРНО МОРЕ" В СЪБОТА.

Страницата е подготвена от Димитър ДЖАРОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ и Георги ДОЙЧИНОВ.

БАЛЕТ ВЪВ ВОДАТА

. . . Захласнати в изключителния спектакъл, който обещаваше – и поднесе! – първото световно първенство на плувците, ватерполистите и състезателите по скокове във вода, приятелите на спорта сякаш отминаха, без да му отдадат заслуженото майсторската изява, на най-младия член на това семейство – художественото плуване. И може би само зрителите на трибуните на белградския басейн "Ташмайдан" успяха да оценят истинската му стойност. А тя е наистина голяма. . .

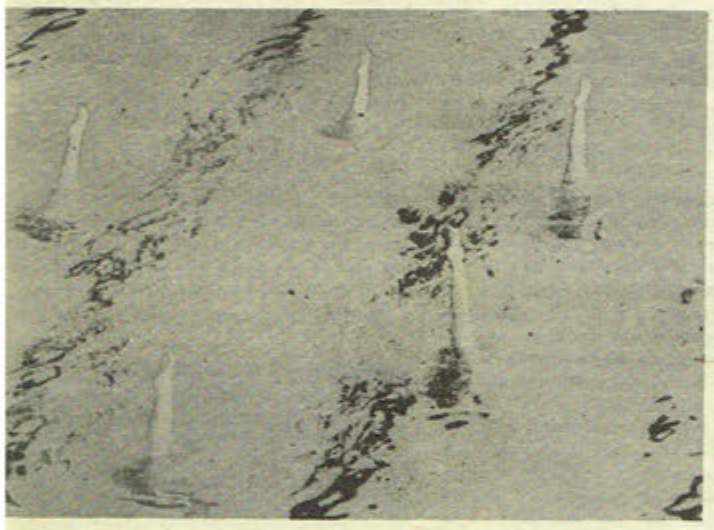
Звучи позната ни от състезания по фигурно пързаляне мелодия. Осем момичета, облечени в еднакви бански костюми, с красиви диадеми на главите си, влизат едно след друго във водата. А тя сякаш не е познатото ни водородно-кислородно съединение, а някаква гъста течност, от която изобщо не излитат пръски, нито се нарушава спокойствието на повърхността ѝ. Започва истински танц. Как да го определиш на какво повече прилича той? Дали на анимателната игра на делфина, дали на грациозността на лебеда, дали на "вихъра" на художествената гимнастичка или пък на изяществото на балерината!

Публиката е притаила дъх. За да избухне в аплодисменти, за да възнагради това, чието съдържание може да се покрие само с думата "спектакъл". Защото в него има и музика и ритъм, има спорт и красота, има живот и нежност, грация и. . . сила! Това е художественото плуване в най-добрия му вид. Един нов спорт, не по-малко "трудоемък" от всички останали, но като малко други така близък до изкуството.

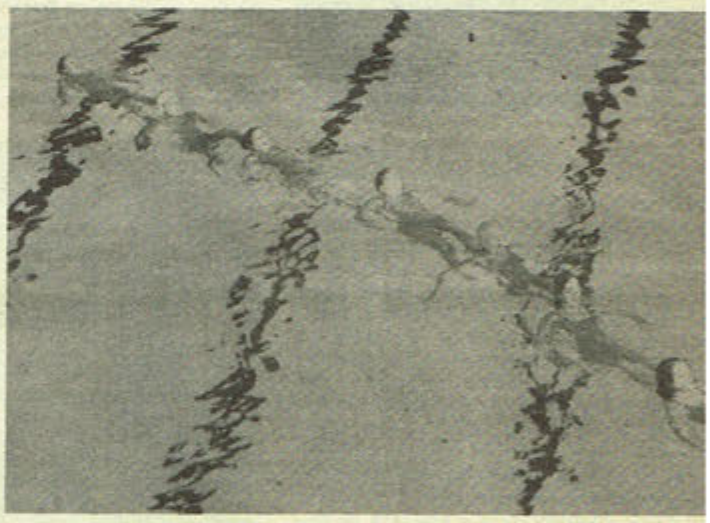
. . . Като дисциплина художественото плуване не е толкова "млада", колкото непозната. Нейната популярност нараства значително след филма "Бал във водата", който малко се различава от познатите у нас постановки-ревюта "Симфония в злато", "Мистър Х" и др. Тогава се създават групи за "балет във вода" в Париж, Лондон, Холандия и САЩ. В тях са привлечени отлични плувкини, създадени са и състезателните правила. На олимпийските игри в Токио през 1964 г. шест отбора демонстрираха майсторството си, започнаха да се организират и европейски първенства. А в Белград тази година за първи път бяха оспорвани и медалите на световен шампион за индивидуално, по двойки и отборно класиране. Това е кратката история. Трябва да добавим само, че състезателките по художествено плуване тренират не по-малко от тези, които смайват света с фантастичните си резултати, или от ватерполистите, разиграващи комбинации, непознати дори и в игри, които се и практикуват на. . . сухо. Затова и в майсторството им няма нищо чудно!

В различните страни наричат художественото плуване с различни имена. Но най-правилно може би е нашето название. При "синхронизирано плуване" се изпуска фактът, че има и индивидуално класиране (остава само синхронът с музиката), при "артистично плуване" се подценява така силният спортен елемент, при "фигурно плуване" не се дооценява пък синхронът в двете му зависимости – музика и отбор – и т. н. Както и обаче да се нарича този спорт, той е една истинска феерия. С всичко най-хубаво от художествената гимнастика, фигурното пързаляне с кънки, балета и даже. . . скоковете във вода. Затова и в заглавието думата "балет" може да заменим равностойно с много други. От това стойността на художественото плуване съвсем няма да се измени. . .

И още нещо, което безспорно представлява интерес за приятелите на спорта: практикува ли се художественото плуване и от мъже? В правилника на ФИНА никъде не е казано чий „монопол" е тази дисциплина. Но така или иначе, никъде досега мъже не са се заели с "изземване" на женските права в художественото плуване. Защото тогава в него може би ще има повече трудни елементи, но за сметка на това пък ще намалее специфичното, грациозното, фееричното. . . Затова нека признаем и този спорт за право на . . . жените!

ТОВА, КОЕТО МАЛКО ЗНАЕМ

ПРАВИЛАТА

Състезанията по художествено плуване се организират само в строите рамки на правилата на Международната федерация по плуване – ФИНА. Според тези правила се изпълняват съчетания индивидуално, по двойки и отборно (най-малко четири, най-много осем души), като всяка страна има право само на един представител, един дует и един отбор. За организиране на международни състезания по художествено плуване е необходим басейн с минимални размери 12 на 12 метра и дълбочина не по-малка от 3 метра. Водата трябва да бъде толкова чиста, че да осигурява добра видимост на дъното, а температурата ѝ не се различава от тази за състезанията по плуване и водна топка – 24 градуса.

Както при фигурното пързаляне, художествената гимнастика и други родни на художественото плуване дисциплини, състезателната програма е в две части: задължителна – изпълняват се по 5 фигури, определени предварително от оповестените в правилника на ФИНА; *Волна програма* – фигурите се свързват помежду си произволно и няма ограничение за коефициента на тяхната трудност. Коефициентът за трудност на отделните упражнения е оповестен предварително и варира от 1,5 до 3. Всяка фигура има условно название: "подводница", "морско свинче", "щуба-меч", "фламинго" и т. н. Петте задължителни фигури се обявяват след жребий от журито 24 часа преди началото на състезанието.

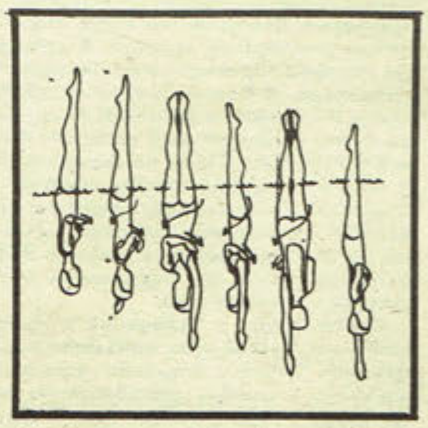
Всички фигури започват да се изпълняват по сигнал на съдията. Всеки състезател има право на контролно прослушване на музикалния акомпанимент. Волната програма се изпълнява максимум за 5 минути, в които влизат и контролните 20 секунди извън басейна. Отчитането на времето започва с началото на музикалния съпровод и завършва с неговите финални звуци. При отборно състезание се зачита времето на последния участник, като при волната програма е задължително упражнението да завърши във водата (началото му е обикновено на борда на басейна)

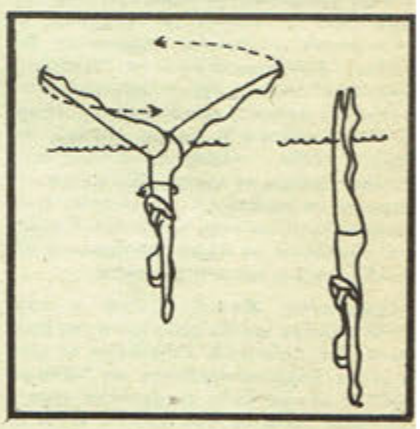
Участничките в състезанията по художествено плуване са облечени според изискванията на ФИНА с цели костюми, както и плувките, разрешено е на главите си да носят разнообразни диадеми, накити и плувни шапки.

Съдиите-оценители са винаги нечетен брой – седем или пет. Те дават оценка за изпълнението, както и при скоковете във вода, от 0 до 10, като едновременно показват решението си след сигнал на главния съдия. Оттук нататък процедурата е позната – най-високата и най-ниската оценка отпадат, на останалите се намира средната аритметична стойност, която се умножава по коефициента за трудност. Получава се класиране със съвсем реален цифров израз. При определяне на оценките си съдиите се ръководят от стила на изпълнение, разнообразие на фигурите, трудността на съчетанието в басейна, интерпретацията на музиката и маниера на тълкуването ѝ, синхрона на действия между съотборничките и музикалния съпровод и много други дребни на вид фактори, които в крайна сметка определят изключителната художествена стойност на този спорт. Класирането се обявява, след като се вземат предвид и наказанията, които съдиите могат да наложат: за пресрочване на задължителните 5 минути се отнема една точка, както и за умишлено докосване на дъното на басейна, за прекъсване на упражнението по вина на състезателките и започването му отново – отнемане на 2 точки и т. н. И въобще всичко е строго регламентирано и само отличното познаване на правилата в съчетание с изпълнителско майсторство може да донесе успех.

Естествено не изброяваме всички правила и техните детайли, но и това, което посочваме, дава съвсем добра представа за този непознат у нас спорт, който е съчетал в себе си всичко най-хубаво от фигурното пързаляне и художествената гимнастика. . .

Страницата
е подготвена
от Никола ЕКСЕРОВ

ЛЕКО ЛИ Е? ОПИТАЙТЕ САМИ!

Когато човек наблюдава художествено плуване и сам не се чувствува във Водата като в "чужда среда", неминуемо изпитва желание да опита как се изпълняват отделните упражнения. Спомням си как националният ни отбор по водна топка, след като при закриването на европейското първенство в Холандия през 1966 г. наблюдава демонстративни състезания по художествено плуване и дълго след това завършваше почти всяка своя тренировка с упражнения от. . . "Водния балет". Но те съвсем не бяха леки за изпълнение. Съдете сами: наредени в редица един зад друг, осем души лежат по гръб на водата, като всеки държи леко с краката си главата на предния.

Плува се с едва забележими помръдвания на ръцете и на определено място Водещият тръгва към дъното на басейна като при това придърпва следващия. Всеки един от редицата потъва на определеното едно и също място, докато кръгът се затвори и образува "виенско колело". Така от затворената редица непрекъснато има един човек над Водата, останалите са под повърхността ѝ. И дойде ред да бъдеш най-отгоре, минават повече от 60 секунди. Съвсем не е леко даже и за добре тренирани ватерполисти. Опитайте, за да разберете и чисто спортната страна на художественото плуване. . .

На двете скици, които ви предлагаме, са показани значително по-прости упражнения. Изходното положение и за двете е лежане по гръб във Водата.

Повдига се право нагоре първо единият крак, след това другият. Последва – в единия случай – разминаване на краката, докато тялото потъне право надолу във Водата, като потъването може да бъде придружено и с "винт". Другият случай е само винт. Краката се изпъват нагоре, докато корпусът отива надолу. При изправено положение започва Въртенето, което е придружено с потъване. Изглежда просто. Но не забравяйте, че съдиите следят за синхрона с музиката, за елегантността на движенията, за добре изпънатото тяло, за "шпица" в стъпалата, за. . . Всичко, за което едва ли и ще помислите, когато започнете първия си "танц" във Водата. . .

МОСКВА 1980

Понастоящем съветската столица Москва разполага със 70 стадиона, 6 дворци на спорта, 26 басейна, тук има повече от 100 лекоатлетически и гимнастически зали. Този факт сам по себе си говори за гигантския размах на физкултурното движение в съветската страна, за огромното уважение и любов на съветските хора към спорта. А бъдещето вещае още по-светли перспективи. Генералният план за развитие и реконструкция на столицата предвижда спортната карта на града да се попълни и с най-обикновени спортни терени и площадки непосредствено в жилищните комплекси, предназначени за физкултурни занимания на всички слоеве от населението, и с нови големи и модерни спортни съоръжения, които ще отговарят на всички съвременни изисквания, ще позволят организирането на състезания от най-висок ранг, включително и на олимпийски игри.

Проектантите възнамеряват да концентрират спортните съоръжения в четири градски района – в четири комплекса. Нека се поразходим из тях.

Югозападният комплекс включва територията на съществуващия Централен стадион "В.И.Ленин", чиито терени и възможности са добре познати в целия свят.

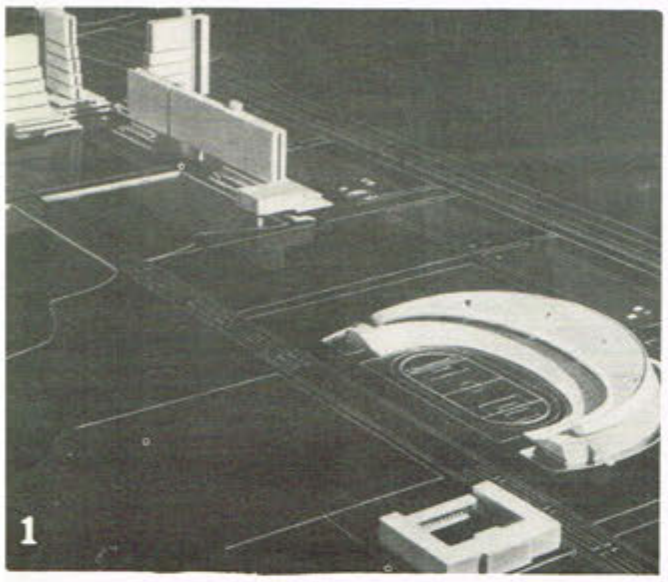
Северозападният комплекс също има познат, почти оформен облик. Тук влизат преди всичко Стадионът на младите пионери, стадион "Динамо", Московският хиподрум, Двореца на спорта на ЦСКА. Сега съществуващата база ще се обогати със специално трасе за воден слалом и ядро за спортна езда. Вече влезе в строя модерният гребен канал, чиито отлични качества можаха да бъдат оценени от участниците в тазгодишното европейско първенство.

Югоизточният комплекс обхваща един район от столицата, който все още няма истински спортни традиции. Той има обаче голямо бъдеще – тук, около аерогарата Домодедово, ще се изгради ансамбъл от внушителни спортни съоръжения: голям стадион, универсални зали, колодрум, басейн.

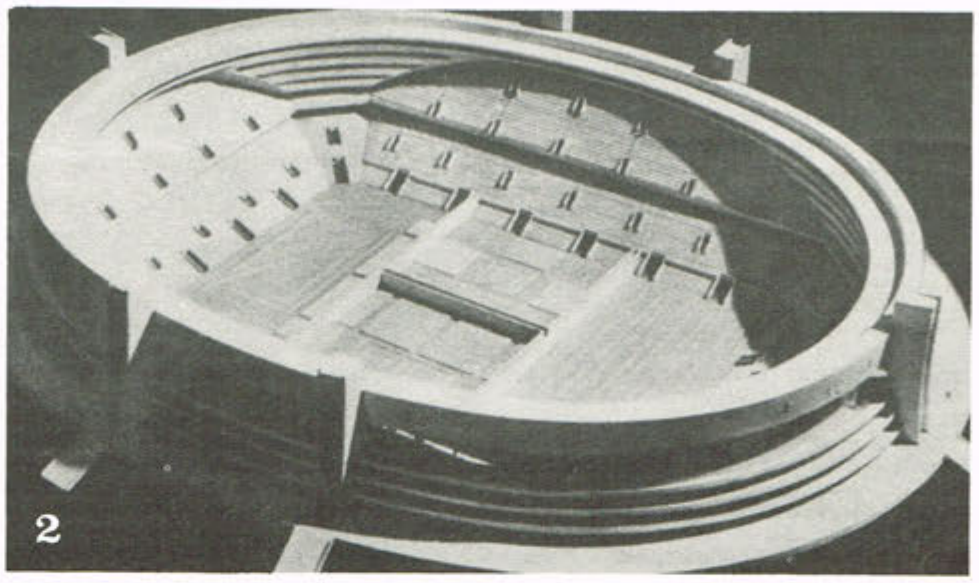
Североизточният комплекс включва двата най-големи и красиви столични парка – Сокольники и Измайлово. Тъкмо в тоя район на Москва неотдавна се премести Институтът по физическа култура и спорт. Той разполага с множество аудитории, помещения за медицинските служби, лекоатлетически манеж с 200-метрова елипсовидна писта, две стрелбища. Прави впечатление корпусът, под чийто покрив се намират 16 спортни зали. Най-малката от тях има размери 12х24 метра. Предвижда се на територията на института да бъдат построени стадион, покрит басейн, площадки за спортни игри, футболен манеж. В близост до сградите на института ще се изгради комплекс от хотели за около 10 хиляди туристи. Той ще бъде особено необходим – тук по всяка вероятност ще се устрои олимпийското село.

И четирите основни спортни ядра на Москва са свързани помежду си и с останалите райони на града посредством удобни съобщителни линии. Според започналата реконструкция на столичната транспортна мрежа предвижда се да бъдат построени допълнителни скоростни магистрали.

С една дума, съществуващите, строящите се и проектираните спортни съоръжения убеждават, че Москва може да бъде образцов домакин на Олимпиада – 1980.

1

2

1 ЕДИН ОТ ПРОЕКТИТЕ ЗА БЪДЕЩИЯ КОМПЛЕКС ОТ ХОТЕЛИ В ИЗМАЙЛОВО. ТУК ЩЕ СЕ УСТРОИ ОЛИМПИЙСКОТО СЕЛО.

2 МАКЕТ НА ПОКРИТИЯ СТАДИОН, КОЙТО ЩЕ БЪДЕ ПОСТРОЕН В ЮГОИЗТОЧНИЯ СПОРТЕН КОМПЛЕКС НА МОСКВА.

ШАМПИОНЪТ

Фехтовалният маратон, както по наричат втората дисциплина от състезанията на петобойците, продължаваше вече 12 часа. На огромно табло две линии – червена за победите и черна за загубите, мъчително бавно отмерваха кривата на настроението. Започваше решителната среща между двамата "големи" в петобоя – съветските и унгарските спортисти. Началото е неуспешно за олимпийските шампиони и унгарците повеждат с 3:0! Залата е притихнала. Само звънът на шпагите нарушава тишината. Втори тур!

– Сега нашите момчета ще се стегнат, нито един бой няма да отдадат даром – сякаш на себе си каза четирикратният световен шампион Игор Новиков. Всичко ще бъде наред.

С нескрито вълнение на пътеката излиза Павел Леднев – първата шпага на съветския отбор. Беленен е опитен боец, изкусен фехтовач. Техничен, стремителен в атаката, неуязвим при защита, мобилизиран като нагнатата пружина. Червената стрела на таблото срещу името му чертае победа след победа за него и за отбора. Срещу Унгария 5:4, САЩ 6:3, ГФР 5:3, Швеция 7:2. Победа срещу всички останали отбори. Този ден той излиза на пътеката 8 пъти и 37 пъти слиза като победител. Победа в тази трудна дисциплина за Леднев, победа за съветския отбор. Новиков се оказа прав.

Но за радост е още рано. Превесто е само едно стъпало към дадения връх.

– Можех и малко по-добре. Три – четири боя проиграх, както се казва, за нищо. А може да дотрябват именно тези точки. Много са силни съперниците – сподели Леднев. Безкомпромисната борба едва сега е започнала. .

*

Специалистите наричат фехтовката ключ към успехите в петобоя, а стрелбата – "Рубикон". Леднев превзе и "Рубикона" в отличен стил. Съсредоточен и безмълвен на огневата линия, ръката му не трепна. Сто деветдесет и седем точни попадения – 1066 точки за петобоя. Шампионатът има вече своя достоен лидер, публиката – свой кумир.

*

. . .В спортния комплекс "Кристал Палас" е заглъхнал последният изстрел. Към огневата линия нетърпеливо се отправя висок, беловлас генерал в синя куртка с емблемата на Международната федерация по модерен петобой: Свен Тофелт – олимпийският шампион от игрите в Амстердам през 1928 г., инициаторът за създаване на международната федерация. Този влюбен в петобоя човек, останал му верен вече 45 години, бърза да поздрави победителя в стрелбата – мургав, строен спортист, на чиито гърди лични гербът на СССР. Армеецът от Лвов Павел Леднев прибира токове, както се полага между военни, и стиска подадената му десница.

Поздравът на генерал Тофелт е заслужена награда. Защото тук свършват надеждите (и оправданията) на неустойчивите за "късмет" при жребия в ездата, "шанс" във фехтовката, "ден" в стрелбата. Следващите две дисциплини са въпрос на трезви разчети. В плуването и кроса всеки познава своите възможности, знае своето място.

И все пак световните шампионати са поднасяли много изненади, и когато всичко сякаш е било ясно. Леднев провежда равно и силно последните две дисциплини – плуване – 1080 m., крос – 1162 m. Отличен резултат в петдневната изнурителна борба – 5413 точки.

Така приключи в Лондон XIX световен шампионат по модерен петобой, където съветските спортисти постигнаха още един триумф за своята родина, спечелиха четирите отличия – златен, сребърен и бронзов медал в индивидуалния шампионат и златен медал за отбора-първенец в света! И решителен принос за този успех има Павел Леднев – новият световен шампион по модерен петобой.

Когато високото слабовато момче Павло Леднев дойде от Днепропетровск и постъпи в Лвовския институт за физкултура, той плуваше прилично, увличаше се от водна топка. Запознанството му с известния треньор Ф.С.Кота определи неговия път. Път, очертан с най-светлите жалони – шампион на СССР, олимпийско злато с отбора на Съветския съюз и бронзов медал в личното класиране и сега – световната титла!

ПАВЕЛ ЛЕДНЕВ НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО В ЛОНДОН

ПАНОРАМА

27 страни са подали вече заявка за участие в европейското първенство по плуване през август 1974 г. във Виена. Между тях обаче не е и няма да фигурира Югославия. От представителния отбор на домакините на първото световно първенство по плуване т. г., никой не стигна до финалите. Ето защо югославското ръководство е взело твърдо решение: нито един югославски плувец не ще участвува на европейското първенство догодина. "Нека гледаме нещата право в лицето и да работим!" – е заявил отговарящият за тази дисциплина Богдан Ненадович.

●

На банкета по случай завършването на шампионата по шахмат в провинция Натал (ЮАР) всичко вървяло по ноти – и наздравициите, и поздравленията до момента, в който трябвало да връчат наградата на победителя. Едва тогава гостите установили, че самият шампион, студентът по право Джералд Холмс отсъствува. Просто не го допуснали в ресторанта "за бели", където се състоял банкетът. Трофеят впоследствие му бил връчен набързо и ... веднага отнет, за да не изчезне случайно. На останалите двама цветнокожи, проявили се в този шампионат, направо предложили вместо почести – пари. Бъдещият юрист Холмс получил практически урок по расово неравенство.

●

Първият европеец, комуто се удаде да победи представителите на Япония в тяхната национална спортна дисциплина – джудото, – бе холандецът Антон Геесинк. Спечелил олимпийската титла през 1964 г. в Токио, той многократно завоюва и званието световен и европейски шампион. Холандците с право разчитаха да го използуват като треньор и ръководител за подготовката на млади холандски джудисти. Уви, Геесинк отива в Япония. Сключил там договор като професионалист.

●

Горещи разпри се водят около насрочените за 1974 г. Паназиатски игри. На съвещанието си в Банкок изпълнителният комитет на Асоциацията по провеждане на азиатските игри с гласуване е взел решение да бъде включен Китай като участник и изключен Тайван. Срещу това решение се обявили Тайван, Тайланд, Малайзия и Индонезия, чийто представител направо напуснал залата, но Япония, Иран и Пакистан го поддържат. Въпросното решение подлежи на допълнително отхвърляне или потвърждаване от свикваното извънредно съвещание на всичките 22 страни-участнички в тези игри. При всички положения обаче Китай ще може да участвува само в онези дисциплини, за които съответните международни федерации дадат изричното си съгласие.

●

На 15 декември т.г. в олимпийската зала в Мюнхен на възобновения след 20-годишно прекъсване празник на мюнхенския спортен печат ще бъде излъчен "суперспортистът" на ГФР. Футболистът Бекенбауер, копиехвърлачът Волферман, щангистът Манг, плувецът В. Лампе, олимпийският шампион по стрелба Вирнхир, световният шампион по колоездене Лутц, европейският шампион по гребане Колбе и други спортни асове на страната ще се състезават в десет дисциплини, коронната си специалност. Програмата предвижда: 60 м спринт, вдигане тежести, висок скок, спортно ходене, колоездене, изпълнение на дузпи, гребане в симулатор, пробягване на две обиколки, стрелба по кегли на лед и рязане на дърва с трион.

МЕЖДУ ТРИ П

ФЕНОМЕНАЛНИТЕ МАЛЧУГАНИ

Появяването на феноменални малчуганц, постигащи блестящи победи над известни и повъзрастни от тях шампиони, не е свързано само с последния период на динамичния развой на спорта. Историята на "децата-чудо" ни отвежда много години назад. При откриването на VII олимпийски игри в Антверпен през 1920 г. зрителите били учудени от 12-годишното момиченце с две руси плитки – Елън Ригън, което марширувало начело на отбора на САЩ. След няколко дена учудването се прародило в най-голямата сензация на олимпиадата. Елън спечелила златен медал на скокове във вода от трамплин. Тя оглавила листата на "децата-чудо" в съвременния спорт. По това време олимпийските медали нямали още такова магическо значение, както сега и примерът на малката Елън не намерил много последователи.

През двадесетте и тридесетте години на нашия век, в годините на големи кризи и безработица, най-голямо значение се отдавало на парите. И затова едно друго дете – Соня Хени, което ловко замени златните медали с милиони долари – стана причина веднага да се появят тълпи от последователи. За първи път Соня Хени се появява на големи състезания на 11-годишна възраст. На зимните игри през 1924 г. в Шамони тя заема последното място. Три години по-късно става световна шампионка, а през 1928 г. на олимпиадата в Сен Мориц няма съперници на леда и спечелва златен медал. Когато окончателно се разделила с аматьорския спорт през 1936 г., Хени имала в колекцията си от различни големи състезания 19 златни медала.

Понятието ранна специализация още с появяването си и до днес предизвиква дискусии между физиолози и педагози, една част от които я подкрепят горещо, а други отхвърлят, когато се касае за твърде опасни спортове. Джон Тейлър, шампион на САЩ в прескачане на бъчви с кънки, изобщо не се интересувал от мнението на специалистите. Той така подготвил своята дъщеря Мегън, че тя още на две години участвувала заедно с него в ревюто на лед. Но "рекордът", който не е подобрен и до днес, постигнала 18-месечната Джей Гъвън, която в тази възраст дебютирала заедно със своите родители в ревюто "Холидей он Айс"!

И ако в кънки-спорта движещата сила за създаването на "деца-чудо" били парите, в другите спортни дисциплини тази роля изиграло непрекъснато растящото значение на спорта, блясъкът на медалите и олимпийската слава. Особено благодатна дисциплина за децата е плуването. Унгарката Каталин Сьоке на 14-годишна възраст спечели златен олимпийски медал на 100 м кроул в Хелзинки. Австралийците Илза (14 г.) и Джон (15 г.) Конрадс през 1958 г. поставиха 10 световни рекорда от 200 до 1500 м свободен стил. Две години по-късно на олимпиадата в Рим три златни медала в свободния стил завоюва 15-годишната Салца. Герой на токийската олимпиада стана седемнадесетгодишният Дон Шоландър, спечелил 4 златни медала. Сега светът е удивен от световните рекорди на 14-годишната плувкиня на ГДР Кирнелия Ендер.

Плуването е втора след фигурното пързаляне, но не и последна спортна дисциплина, в която са постигани успехи в най-ранна възраст. На олимпиадата в Токио седемнадесетгодишната румънка Пенеш хвърли копието най-далеч и доказа, че младежта може да играе важна роля и в тъй наречените силови дисциплини. На същата възраст Боб Матиас (САЩ) стана олимпийски шампион по десетобой в Лондон. Слабият като вейка Джим Райън, на осемнадесет години, след почти всеки старт пращаше в историята световните рекорди на тежките дисциплини 800, 1500 и една миля гладко бягане, в които доминираха дотогава двадесет и няколко годишни бегачи с атлетическа конструкция.

Могат да се посочат още десетки такива примери, които днес доказват по безспорен начин, че в редица спортове децата "плуват" като в свои води. И не само "плуват", но са в състояние да постигнат резултати от световна величина.

Децата чудо – те печелят олимпийски медали, но дори и на почетната стълбичка не се разделят със своите кукли – Лийн Видали, Шейн Гулд и Корнелия Ендер.

НАЙ-ГОЛЯМАТА ПОБЕДА

Спомняте ли си онзи момент, когато съветският борец Анатолий Рошчин разбра, че става олимпийски шампион в Мюнхен? Като дете той подскочи и след това се хвърли от тепиха в ръцете на своите приятели, без да се интересува дали ще успеят да го задържат или не. . .

През 1954 година Рошчин е за първи път в националния отбор на СССР – тогава, когато нашият Александър Томов е бил на 7 години. След две години той печели турнира за младежи и. . . се разболява тежко. През 1960 година отново е на тепиха и става шампион на Съветския съюз по . . . самбо. През 1962, 1964, 1967, 1968 и 1971 година Рошчин е втори – винаги втори – на световни първенства и олимпиади. Три пъти – през 1963, 1969 и 1970 година, той е световен шампион, но олимпийската титла остава недостижима. А годините вървят – много хора не вярват, че 40-годишният Рошчин ще успее да направи нещо на олимпийските игри в Мюнхен. Та там го чакаха Александър Томов, Крис Тейлър, Петер Клемент и другият достоен за уважение ветеран Дитрих, който имаше подкрепата на своята публика. . .

Но олимпиадата получи още един свой шампион на 40-годишна възраст – това бе най-голямата победа на Анатолий Рошчин.

Най-голямата си победа Анатолий Рошчин постигна на 40-годишна възраст. Тези, които идват след него, има на какво да му завиждат...

И ПРИ ПЕТОБОЙЦИТЕ..

Един от най-трудните спортове е модерният петобой. Но в него с успех се разпореждат "възрастните". Пример за това са вечните съперници Новиков и Балцо, които се раздели със спорта, след като успя да спечели на "преклонна" възрас златен олимпийски медал в Мюнхен. . . А по време

Генерал Крум Лекарски на та си олимпиада.

СТАРЦИ СЕ ПОДВИЗАВАТ ПО МОРЕТАТА

Много личности в напреднала възраст са постигнали успехи, осигурили им световна слава. Гьоте е написал последната част на "Фауст", когато е бил на 83г. Пикасо, Верди, Тициан, Хумболд, Пастьор са създавали шедьоври, правили са открития до "последен дъх". Но има и много хора, постигнали световна известност в спорта в напреднала възраст. Най-често ги срещаме сред ветроходците.

Първият самотник, обиколил света с малка яхта, е бил 52-годишният Ешуа Слокум.. По време на цялото тежко пътешествие той се чувствувал в отлична физическа и психическа форма. Не му липсвало и добро настроение. Когато минавал около нос Хорн, той открил малко безлюдно островче, на което поставил следната табела: "Забранява се ходенето по тревата."

Американецът Дрейк (съименник, но не потомък на прочутия пират) се впуснал в околосветско пътешествие на 53 г., разбил яхтата си, но не се отказал. След това още два пъти претърпял корабокрушение, докато на четвъртия път постигнал целта си.

ОКОЛЕНИЯ

на спартакиадата на СССР треньорът на сборния московски отбор не привлече бившия световен шампион Едуард Сдобников. Смятал го за много стар. Но ветеранът помолил организаторите да му разрешат да участвува индивидуално . . . и стана шампион. А когато връчваха наградите на втория класирал се отбор – на Москва, неговият треньор стоеше настрана. Защото ако бе включил Сдобников, то московчани щяха да станат първи. . .

одини участвува в последна-

На 51-годишна възраст англича-инът Сидни Гандър преплувал тлантика с гребна лодка!

През 1954 г. Уйлиям Уилис, кога-о бил на 61-годишна възраст, си остроил сал от седем балсамови ървета, кръстил го "Седемте алки сестрички" и преплувал на го от Перу до островите Самоа компанията на един папагал и на котка. А след това. . . през 63 г., когато вече бил на 70 го-ини, на металическия сал "Нео-аничена възраст" преминал по щия маршрут и продължил към стралия.

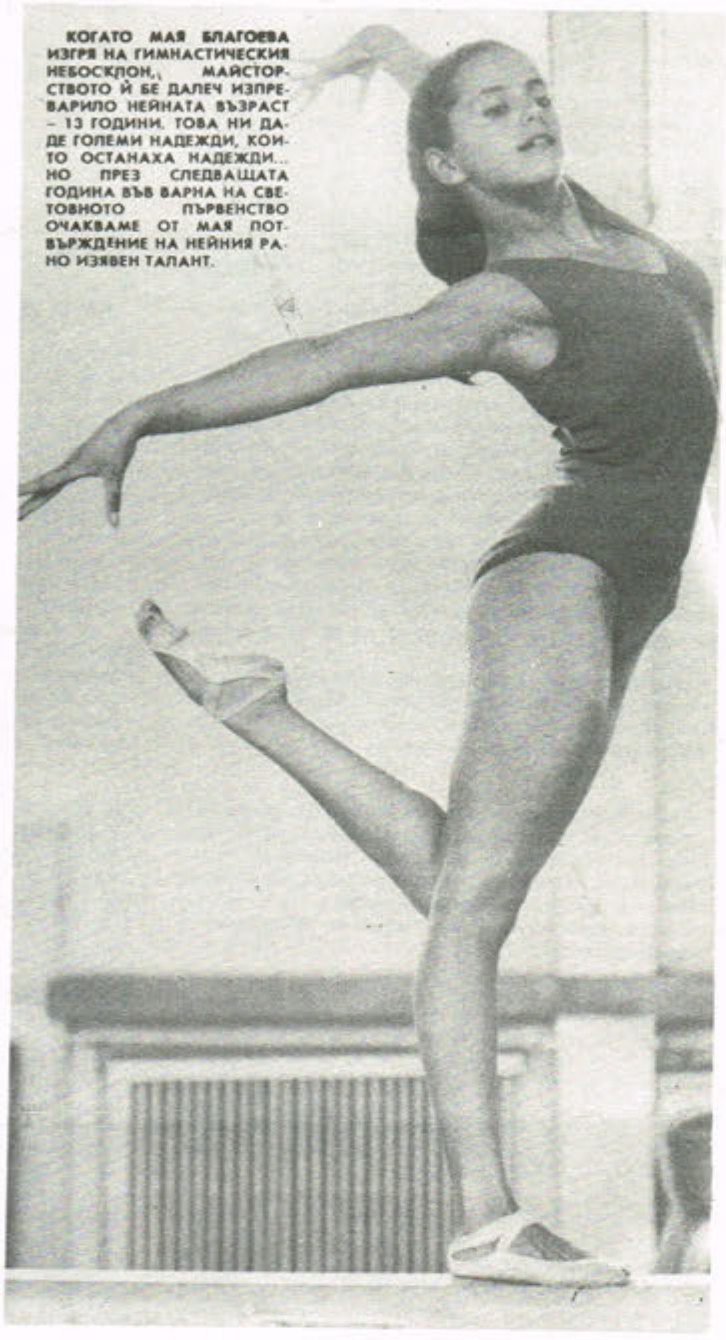
Всеизвестни са морските подви-на Франсис Чичестър и на реди-още негови "връстници", кои-макар и на преклона възраст, анаха олицетворение на човеш-та сила и дух, на големите, да речем, неограничени човешки ожности.

ИНТЕРЕСНО СЪОБЩЕНИЕ

одина преди олимпийските иг-в Мексико в един от френски-вестници се появи следното бщение:

"Търсим партньори за трени-жки и състезания. Разполагаме с го свободно време..." Следваха есите и имената.

І това нямаше нищо чудно, ако бе обявена и възрастта на аворката без кърмчия, която реше съперници дори и сред зи, които се подготвяха за мпийските игри – Шуане – 78 зо – 80 г., Юе – 68 г. и Ведюе – г.

КОГАТО МАЯ БЛАГОЕВА ИЗГРЯ НА ГИМНАСТИЧЕСКИЯ НЕБОСКЛОН, МАЙСТОРСТВОТО Й БЕ ДАЛЕЧ ИЗПРЕВАРИЛО НЕЙНАТА ВЪЗРАСТ – 13 ГОДИНИ. ТОВА НИ ДАДЕ ГОЛЕМИ НАДЕЖДИ, КОИТО ОСТАНАХА НАДЕЖДИ... НО ПРЕЗ СЛЕДВАЩАТА ГОДИНА ВЪВ ВАРНА НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО ОЧАКВАМЕ ОТ МАЯ ПОТВЪРЖДЕНИЕ НА НЕЙНИЯ РАНО ИЗЯВЕН ТАЛАНТ.

ПАЗЕТЕ ДЕЦАТА!

Истина е, че плуването стана детски спорт. На олимпийските игри в Токио журналистите кръстиха отборите по плуване "детската градина". И имаха право – докато средната възраст на олимпийците там бе 25 години и между тях имаше състезатели и над 50-те, то при плувците средната възраст не достигаше 20 години, а най-възрастният бе 27-годишен. Шампиони там станаха 16-годишните Р.Рот, В.Дюнкел, Дона Де Верона, 15-годишните Г.Прозуменщикова, Кет Фергюсън и Стоудер Шерон. . . Но между победителките бе и 27-годишната Дан Фрейзър – победителката от олимпийските игри в Мелбърн и Рим!

Последният, най-старият световен рекорд на същата тази Фрейзър бе изравнен от 14-годишната ѝ сънародничка Шейн Гулд. Същата тази Шейн, това "дете-чудо", което подобряваше световните рекорди в различните дисциплини един след друг. . . За нейния талант, за непосилните натоварвания на тренировките, за аскетизма ѝ, за напрегнатата ѝ състезателна програма се изписаха тонове листа. . . На олимпиадата в Мюнхен, макар и с олимпийско злато, тя "катастрофира", а сега се получиха съобщения, че изобщо се отказва от плуването. . . Била "стара" и изморена – на 16 години! . . .

А 15-годишната Прозуменщикова без претенции за "дете-чудо" спечели златен медал в Токио. И след 8 години – в Мюнхен – 1 сребърен и 1 бронзов медал, вече на 23 години. . . През това време тя завърши висше образование, стана майка. . . И има амбицията (и възможностите) още години да бъде сред най-добрите състезателки в света. . .

Но не само Гулд бързо свърши с плуването. Ако се вгледаме внимателно в списъка на спортистките – връстници на Прозуменщикова, – едва ли ще открием една-две сред листата на активните състезателки. . . Защо тези "деца" отпаднаха от големия спорт?

Дали в гонението на рекорди и сензации техните възможности не се "изстискват" много бързо?

Галина Прозуменщикова-Степанова – на 3 олимпиади между най-добрите брусистки.

РАЗЛИКА... 61 ГОДИНИ

През 1932 година на олимпиадата в Лейк Плесид дебютираха единадесетгодишните англичанки-фигуристки Колидж и Тейлър. Между най-младите олимпийски шампионки е и американката М.Джестинг – 13-годишна. Тя спечели първото място на скокове във вода на олимпийските игри в Берлин. Пак там 12-годишната шведка Сьоренсен стана трета на 200 м бруст. На олимпийските игри пък през 1960 г. американката Каролин Вуд – 14-годишна, фаворитка на бътерфлай, предизвика истинска сензация, защото. . . щеше да се удави. Плувайки със специална щипка на носа, при едно обръщане глътна вода и пое към дъното. . .

На 60 години дебютира в олимпийските игри австрийският генерал Артур фон Понграц. Това станало през 1924 г. Тогава той дал интервю, в което заявил, че тепърва ще го виждат на олимпийския манеж. Естествено всички помислили, че се шегува. Но през 1932 и 1936 г. той наистина отново стартирал в състезанията по конен спорт и на 72 години постигнал най-големия си успех – 4-то място в Приза на нациите. В Лондон пък 65-годишната англичанка Бренда Уилямс заела 11-то място (при 17 участници мъже) в Голямата награда по обездка; в Мексико и Мюнхен победителка стана Лизелоте Лизенхоф, която при получаването на последния си златен медал бе на 44 години. В олимпийската програма по конен спорт на олимпиадата в Рим българинът генерал Крум Лекарски бе на 65 години. Шведският стрелец Оскар Суон на 65 години спечелил златен медал на олимпиадата в Стокхолм (1912 г.), а 8 години по-късно – на 73-годишна възраст, той спечели още един златен медал и един сребърен.

Най-възрастната олимпийска шампионка сред фехтовачките е 41-годишната Илонка Елек. Отличният сабльор Ейжи Павловски, унгарците Аладар Геревич, Рудолф Карпати, както и българинът Борис Ставрев в последните си олимпиади бяха сред най-възрастните, но и най-добри фехтовачи.

Както в плуването, така и в гимнастиката настъпват децата – те са тези, които на 15-16 години стават шампиони. Но когато през 1968 година в Мексико Любов Бурда бе на 15 години, то победителките през 1952 г. и през 1956 г. Галина Урбанович и Агнеш Келети бяха с по 20 години по-възрастни.

Ако надникнем в спортните архиви, ще открием още много интересни факти, които говорят, че за истинските спортисти възраст няма. През 1956 година 47-годишният италианец Джакомо Чинто става олимпийски шампион на бобслей, скиорите Сикстен Ернберг, Франко Нонес, Евгени Гришин, Вейко Хакулинен бяха по-бързи и по-издръжливи от своите почти два пъти по-млади съперници. Холандският колоездач Морис Питерс стана шампион на олимпиадата в бързината на 38 години, шведът Ернст Линдер получи златен олимпийски медал на 56 години, олимпийски шампиони по бокс бяха 16-годишният Джек Фиас и 36-годишният Ласло Пап, японецът Кусуо Китамура на 14 години стана олимпийски шампион на 1500 м св.стил, на 38 години боксьорът Флойд Патерсън си върна световната титла, но 40 години Лев Яшин си остана най-добрият вратар в света. Алфредо ди Стефано бе блестящ футболист до 37-годишна възраст, а безпримерен ще остане спортният подвиг на сър Стенли Матюс – отличен футболист до 52-годишна възраст.

И така – разликата между най-младия олимпийски шампион – Ноен Вандерот, и най-възрастния – Оскар Соун, е точно 61 години. Колкото между внук и дядо – или може би между внук и прадядо. . .

ВЪЗРАСТТА НЕ Е ПОРОК

В спорта не само физическите качества решават спора за победата. Наред с тях голяма роля играят рутината, добрата тактика, здравите нерви. . . А това са качества, които се придобиват с възрастта. И когато успееш да съхраниш и физическите си сили – тогава победата е на твоя страна. За това има много примери. . .

Олимпийските игри в Мелбърн 1956 г. – шампион и рекордьор на хвърляне на диск е Ал Ортър – 56,36 м.

Рим 1960 г. – шампион и рекордьор е Ал Ортър – 59,18 м.

Токио 1964 г. – шампион и рекордьор е Ал Ортър – 61,00 м.

Мексико 1968 г. – шампион и рекордьор е Ал Ортър – 64,78 м. През 1956 г. Ортър е 20-годишен. В Мексико той е вече на 32. През това време много млади и изключително силни дискохвърлачи са го побеждавали, поставяли са феноменални световни рекорди. Но на олимпиадите първи е Ортър.

Мюнхен – 1970 г. Шампион и рекордьор е 36-годишният Л.Данек, който остави зад себе си много по-младите и считани за фаворити Силвестър, Волмер, Брух. . .

Италианският дискохвърлач Алфредо Консолини постави световен рекорд на 40-годишна възраст. На олимпийските игри в Мексико знамето на групата на САЩ бе носено от 40-годишната олимпийска дискохвърлачка Олга Фикотква-Конолу, а гюллетласкачите Скоблар и Колнар, макар и около 40-те, продължават да бъдат сред световния елит. . . На 36 години Дана Затопкова подобри световния рекорд на хвърляне копие, румънката Лиа Манолиу на същата възраст стана олимпийска шампионка. . . А дали "младежката" възраст в тези дисциплини на леката атлетика не е над 30-те?. . .

И като потвърждение на това не идва ли примерът на нашата копиехвърлачка Йоана Мракова – Арсова, на най-добрия доскоро дискохвърлач и гюллетласкач Тодор Артарски и най-вече на все още републиканския ни рекордьор на овчарски скок Димитър Хлебаров.

НА СНИМКАТА: Между тези два опита, донесли златни олимпийски медали на Ортър – в Мелбърн и Мексико, – лежат 16 години.

Тримата победители в олимпийската обездка в Мюнхен: 44-годишната Лезолете Лизенхоф, 32-годишната Елена Петушкова и 55-годишният Йозеф Некерман.

ЗА ШАМПИОНИТЕ НЯМА ВЪЗРАСТ

● Големи надежди в предстоящите състезания по ветроходство шведите възлагат на Оле Юхансон, който в последния шампионат на страната победил много яхтмани, първенци в големи международни състезания. Новата шведска звезда във ветроходството е на 10 години. . .

● Големият френски лекоатлет – алжирецът Ален Мимун, победител на маратона в олимпийските игри в Мелбърн, сега е на 51 години. През тази година той продължава да стартира – в едночасово бягане е постигнал 18 км и 40 метра, а на 10 000 м постижението му е под 31 минути.

● На турнира по тенис на корт в Калифорния победителка станала 77-годишната Мей Бънди, която на финала надиграла 55-годишната си дъщеря Дороти Чъпей.

Страницата е подготвена от Борис КОВАЧЕВ и Валентин ЯНЕВ

ПРОГНОЗАТА СЕ СБЪДНА

Щом 13–14-годишните започнаха да стават вече световни рекордьори, сякаш действително се налага обучението по плуване да започва още от детската люлка. Така поне твърдят американците. Унгарците обаче са на по-друго мнение. Истинският талант се проявява и без това излишно ранно форсиране. Най-добро доказателство за това е Андраш Харгитай – човекът, който обещава да върне на Унгария плувната слава от 1952 год.

Макар че пред прага на родния му дом се плиска самият Дунав, никой не кара малкия Харгитай да плува, докато. . . на 8-годишна възраст, увлечен в игра на "стражари и апаши", не паднал в студените му води. Едва го спасили. Тогава баба му заявила твърдо: "Това повече не мога да понасям. Андраш трябва да се научи да плува!"

Така и станало. На 9 години Андраш учи как се плува, а на 15 е вече в световната ранглиста на 10-те най-добри в съчетано плуване! Неговите шест първи места на юношеското европейско първенство в Ротердам и постиженията му в Барцелона се превръщат в истинска тревога за американските треньори. Не току тъй известният Доналд Гамбрил, треньорът на Гари Хол, го преследва с камера в ръка, за да снима движенията му отпред, отзад, под и над водата, и накрая предрича: "Това момче може да ни бие на съчетано плуване."

В Мюнхен Харгитай грабна бронзовия медал, а на световното първенство в Белград – шампионската титла на 400 м съчетано плуване. Прогнозата се сбъдна. Щастлив, Харгитай окачи златния медал на врата на своя треньор, но въпреки всичко не е напълно доволен от себе си. И има защо. По време на тренировки този 17-годишен, високо източен момък е постигал 4.28,7 – т. е. бил е световния рекорд на Гари Хол, а в Белград със своите 4.31,11 подобри само европейския рекорд.

– Мисля, че ако конкурентите ми в това състезание бяха. . . по-припрени, бих счупил световния рекорд. Така стана, че последните 100 м, които обикновено вземам за около 1 минута, този път плувах за 1.1,2 – ядосва се Харгитай.

Всеки плаща дан на страховете си.

– Цели 300 м не знаех дали ще победя. Страх ме беше от американеца Колела и по-специално от неговия бруст. Но когато именно при бруста го оставих "зад петите си", разбрах, че победата ми е сигурна – признава той.

Доскоро Харгитай твърдеше: "Не обичам чак толкова много плуването, колкото самото състезаване във всичките му форми." Целта на състезателя е да победи противниците си и. . . Харгитай наистина ги победи в Белград.

За световния рекорд има време. Той, тъй да се каже, му е "в кърпа вързан". Та нали всички твърдят, че днес Харгитай е новият съвършен плувец във всички стилове. . .

МОРЕЛОН ГЛЕДА КЪМ МОНРЕАЛ

Три олимпийски златни медала и седем све товни шампионски титли определят 29-го дишния французин Даниел Морелон като еди от най-победоносните аматьори-колоездач за всички времена.

Роден на 24 юли 1944 година в Бург-ен-Бре Даниел Морелон е женен и баща на 8-годише син. Неговата кариера започва през 1963 годи на, но най-напред не като спринтьор, а като преследвач. Когато го видял за първи път френският национален треньор Луи "Тото" Жерарден бе казал: "Даниел е бърз като ти гър, силен като мечка, хитър като лисица спокоен като камила. . ." И почти веднаг решава, че Даниел Морелон е повече годен з спринта. С почетното второ място в ша мпионата на Франция (на финала губи от сво по-сетнешен партньор в тандема Пиер Тран тен) започва неговата победоносна кариер сред "аристократите на пистата".

Върху пистата на "Велодромо Аноета" в Сан Себастиян учителят по физическо възпитание Даниел Морелон поднови сво триумф и показа всичко, на което е способен Той закръгли своята 10-годишна състезателн кариера и с един световен рекорд. Френскит журналисти и специалисти побързаха да обя вят, че редът в класирането на бързина се определя все още единствено от Морелон Други бяха на мнение, че тронът на световни шампион вече не е така стабилен поради настъплението на младите сили в пистовото колоездене. А самият Морелон сподели радостта си по съвсем обикновен начин:

– Испанската публика е просто фантастич на. Хубавите постижения тя награждава одобрения, а лошите прояви осъжда освиркване. Аплодисментите при награждаването и почетната обиколка бяха за мене доказателство, че приятелите на

В САН СЕБАСТИЯН ДАНИЕЛ МОРЕЛОН (В СРЕДАТА) ОБЛЕЧЕ ЗА СЕДМИ ПЪТ ФЛАНЕЛКАТА С ЦВЕТОВЕТЕ НА ДЪГАТА; ВЛЯВО – КЛАСИРАЛИЯТ СЕ НА ВТОРО МЯСТО В БЪРЗИНАТА АНАТОЛИЙ ЯБЛУНОВСКИ (СССР), ВДЯСНО – ДЖОРДЖИО РОСИ (ИТАЛИЯ)
Пресфото-БТА

колоезденето са твърде радостни от моята нова световна победа. А това ме прави виновати щастлив, защото при всяко състезание аз се стремя да дам най-доброто от себе си. . . Но това беше най-трудното за мене досега. Поражението ми в осминафиналите от чехословака Вакар потвърди ясно това.

– А други трудности имахте ли?

– Да! В репешажите наистина си възвърнах уважението, но тук моят конкурент се казваше Кравцов, който преди две години ми беше съперник във финалите. И накрая останах да се боря за титлата отново с един съветски спринтьор. Яблуновски не ме изненада, защото аз вече имах случай, при турнира за "Голямата награда на ГДР", да проуча неговия начин на езда. Той залага твърде много на силовата езда. Това определя и неговата тактика. Той беше за мене опасен съперник и бих се радвал, ако и в бъдеще мога да се срещна с него. . .

Колкото до спора между специалистите дали все още е законодател на класирането или пък тронът му се клати, Морелон има свое собствено становище:

– В момента нямам никакви конкретни планове за близкото бъдеще. Но се надявам, че ще остана във форма, за да отида и на следващите олимпийски игри. С това бих желал да опровергая всички слухове, че в най-близко време ще се обвържа с договор на професионалист. . . Моята заветна цел е да стартирам през 1976 година в Монреал. Защо трябва да се оттеглям именно тогава, когато съм набрал вече такъв голям опит? И тъкмо този опит ме води от успех към успех. Сега се чувствувам така добре, сякаш съм на 22 години – тогава облякох за първи път фланелката с цветовете на дъгата като световен шампион в спринта!

Сан Себастиян - София

Ангел ИВАНОВ

МАЧ НА ПОЛОВЕТЕ...

ед четири месеца рекламен шум, съпроводен от предизвикателни и пиперливи изявления, Америка вече очакваше с етърпение голямото спортно събитие. То рябваше да се предава не само по телевизия на САЩ, но и на 36 други страни. И дойде ай-сетне денят на (за кой ли вече път?) "ма з на века". . .

В "Астродом", най-големия покрит стадион света, цари една атмосфера, наподобяваща вече на цирк, нежели на спортно състезание. ред публиката се забелязват смокинги и ве ърни тоалети. Лее се не кока-кола, а шампан ко. Билетите никак не са евтини – по 100 олара! Може да се каже, че цяла Америка е ред телевизорите. Забравени са "Уотър йт", Виетнам, Чили, световните проблеми...

Фанфари най-сетне известяват пристигането на шампионите. И на арената първо се явява една златна носилка, поддържана от етирима културисти. На нея лежи ато Клеопатра Били-Джин Кинг. Както е известно, тя е понастоящем най-талантливата енисистка в света – 5 пъти шампионка в имбълдън. След малко се задава една рикша

с златисти колела, теглена от шест нубийци. На нея се е разположил Боби Ригс.

акто е по-малко известно, той е бил веднъж ампион в Уимбълдън, два пъти във Форест илс и четири пъти световен шампион за рофесионалисти. Но това е било доста отдавна – сега Боби Ригс е на 55 години. . .

Каква е сензацията? Състезание между ена и мъж, един старателно раздухван от екламата "мач на половете". Но не само то. Боби Ригс минава за нещо като женомразец има 6 деца от два брака). Той тръби навсякъде, че мястото на жената е в кухнята и алнята, че е неравностойна, че и най-силната шампионка не може да се опре на един старец" като него. За целите на рекламата сензацията той се представя за шампион на ъжкото начало. Този "номер", изкусно подхванат от спортния бизнес, отначало имаше пех. Преди пет месеца Боби Ригс срещна протата австралийка Маргарет Корт, шампионка на много международни турнири, и я ази с 6:2, 6:1. Това сякаш потвърди неговата теза" и развърза много предизвикателни приказки срещу женския спорт. Създаде се едно известно противопоставяне на мъжа и жената в САЩ, където жената и без туй е дискриминирана – по-малка заплата за равен руд, по-малки възнаграждения в спортни стезания, изключване от ръководни постове др.

Били-Джин Кинг обаче е пълна отивоположност на Боби Ригс. Тя е не само най-прочутата спортистка в САЩ, но и известен деец на женското движение за равни права. Тя се съгласи да поеме подхвърлената ръкавица не само за да запуши устата на Боби Ригс и да се противопостави на мъжкия шовинизъм, но и за да защити принципа на женския спорт.

Както бива изобщо в Америка, хитрите организатори на спортни състезания се възползуват от тези уважителни мотиви, за да направят голям бизнес. Определена бе една награда от 100 хиляди долара за победителя – загубилият не получава нищо. Това изостря неимоверно интереса към мача. В "Астродом" идват над 30 хиляди души – рекордно посещение в историята на тениса.

Преди мача Боби Ригс заявяваше в многобройни интервюта, че ще направи Кинг смешна. Той поддържа своята форма с ежедневна доза от 415 хапчета различни витамини – те го подмладявали. . . Вбесената Кинг, която взимаше мача много сериозно, не даде нито ед-

БОБИ РИГС: 415 ХАПЧЕТА РАЗЛИЧНИ ВИТАМИНИ ДНЕВНО. . .

но интервю и просто заяви, че ще го убие на корта. Мачът, за пръв път в историята на женския тенис, трябваше да се разиграе в пет игри.

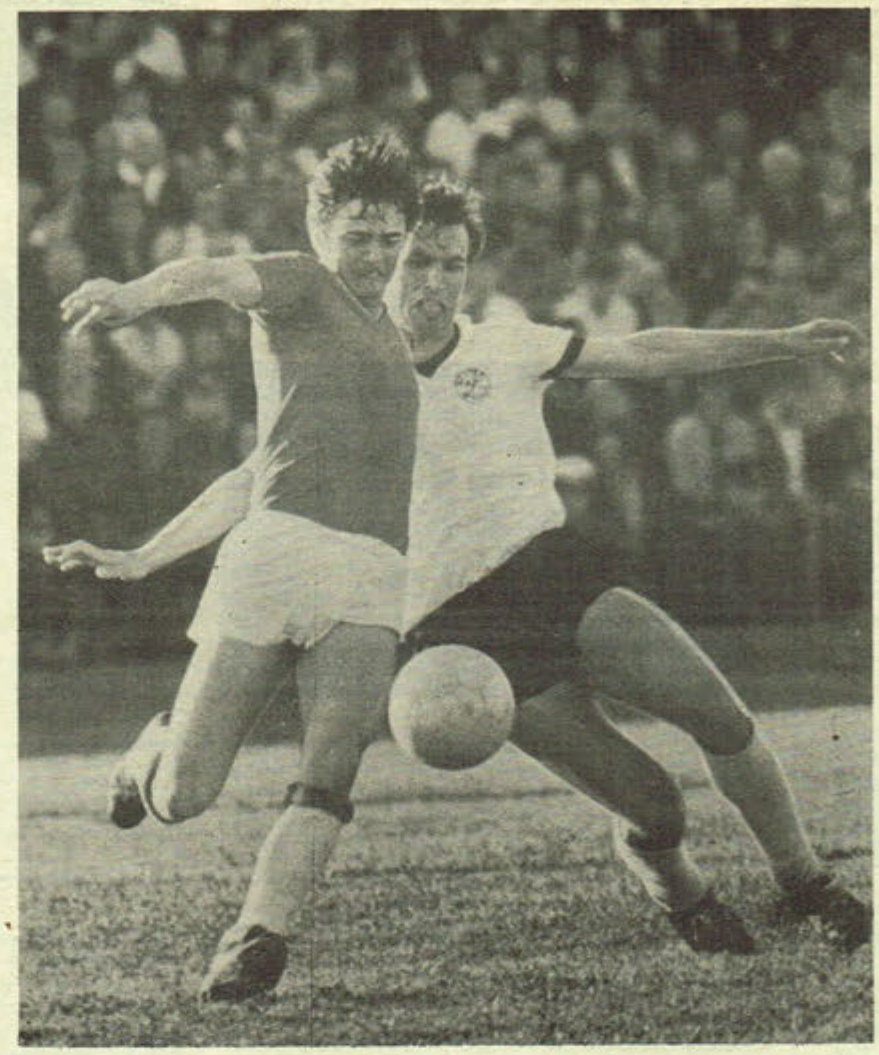
Не се стигна до пет игри. Използувайки атрибутите на мъжкия тенис – силен сервис и смач, 29-годишната Били-Джин Кинг разтяга Ригс по целия корт и го довежда до изтощение. Резултат – 6:4, 6:3, 6:3.

– За мене това е нещо като кулминация на 19-годишен спортен стаж – заяви накрая щастливата Били-Джин Кинг.

БИЛИ-ДЖИН КИНГ: "ЩЕ ГО УБИЯ НА КОРТА!"

Фут болът в близки и далечни страни

Един от радостните моменти в тазгодишното първенство на СССР е бурният възход на някои клубове, които доскоро съвсем не можеха да бъдат причислени към съветския футболен елит, а през настоящия сезон основателно претендират за най-високите награди. Един от тях е "новакът" във висшата лига "Шахтьор" (Донецк). В упорито съперничество с шампиона "Заря", с "Динамо" (Тбилиси), с московските динамовци и ЦСКА миньорите от Донецк се стремят на всяка цена да завършат първенството като медалисти. За тях ни разказва журналистът Ю. Юрис чрез интервюто с треньора Олег Базилевич – знаменития в близкото минало нападател на "Динамо" (Киев).

НАПАДАТЕЛЯТ НА "ШАХТЬОР" ЧИХЛАДЗЕ (ВДЯСНО) В БОРБА С МОСКОВСКИЯ АРМЕЕЦ ХИСАМУТДИНОВ.

Снимка: Алексей ХОМИЧ

МИНЬОРСКИ ХАРАКТЕР

– Как трябва да се обясни стремителният полет на "Шахтьор" през настоящия сезон?

– Откровено казано, за самия мене това до голяма степен е изненада. Нищо да си крия душата: страхувахме се от новото си изкачване във висшата лига и затова си поставяхме съвсем скромна задача – да останем в групата на най-силните. Не повече. А после. . . Навярно за такива случаи се казва, че "апетитът идва с яденето". Момчетата заиграха дръзко, смело, израснаха като футболисти. . .

– Запознайте ни по-отблизо с тях.

– На драго сърце. "Шахтьор" е едва ли не най-младият отбор във висшата лига. "Кореняците" (в никакъв случай не мога да ги нарека "ветерани") са Яремченко, Дегтярьов, Губич, Конков, Дудински и Звягинцев, който се завърна в колектива след военната си служба. Те образуват и "скелета" на отбора. Общ футболен език с тях бързо намериха по-младите Васин, Сафонов, Чихладзе, Белоусов, Старухин, Жуков и Ванкевич. Това са все млади и способни момчета, които се изкачват уверено по стълбата на спортното майсторство. Колективът ни е дружен, сплотен – не само на терена, но и в живота. Голям авторитет има комсомолската организация, ръководена от Володя Белоусов, която фактически обединява целия отбор.

– Преди десетина години "Шахтьор" се славеше с големите си успехи в турнира за Купата на СССР – спечели трофея през 1961 и 1962 г., а през 1963 стигна до финала. Ако сравним тогавашния отбор със сегашния, чия везна ще натежи?

– Твърде "провокационен" въпрос. Ще изкажа личното си мнение, без да го смятам за безспорно. Въпросните успехи на "Шахтьор", струва ми се, се дължаха на Олег Ошенков – волеви, властен, до известна степен дори деспотичен треньор, който обичаше и умееше да застави футболистите да изпълняват свръхзадачи. Характерът на сегашния "Шахтьор" е някак по-солиден, по-уравновесен, което се дължи преди всичко на добре комплектувания, равностоен състав.

– Как с няколко думи бихте формулирали собственото си треньорско кредо?

– Треньорът трябва да намира оптималното съотношение между доверието към футболистите и контрола над тях, да бъде строг, без обаче да дотяга. И още нещо. Нито за миг не бива да отстъпва от собствените си принципи (разбира се, ако са правилни, ако жизнеността им е потвърдена на практика. Да върнеш вече загубения си авторитет е сто пъти по-трудно, отколкото да се изкачиш с няколко места по-горе в таблицата за временното класиране.

ДЖАНИ РИВЕРА АМБИЦИЯТА – ГАРАНЦИЯ ЗА УСПЕХА

Знаменитият италиански футболист Джани РИВЕРА е не само основен конструктор на нападателните акции в неговия клуб "Милан", но и добър реализатор. Тъкмо затова му бе дадена думата в един от последните броеве на съветския седмичник "Футбол – Хокей" под рубриката "Клуб Григорий Федотов – трибуна на гостите". Между другото Ривера споделя следните свои мисли.

Бъдещето на футбола интересува всички. Срещал съм в печата най-различни уместни предложения, дори сам съм участвувал в някои дискусии за бъдещето на играта. За съжаление конкретната реалност, която е основа на това бъдеще, интересува малцина. Нали и до днес не е открита най-ефикасната рецепта за подготовка на играчи от висока класа...

Как да се подготвят майстори? Не знам. Знам едно: че не бива от 12–13-годишните момчета да се иска да умеят всичко, не бива те да се подбират като възможни малки копия на онези, които днес смятаме за образци. Лично за мене най-верен компас беше амбицията – стремежът да стана играч. Тая амбиция се оказа по-силна от страха, помогна ми да преодолея неумението. Според мене амбицията и вдъхновението са способни да преодолеят почти всичко. В тях виждам най-добра гаранция за бъдещето на всеки млад футболист. Никога не съм споделял възторга на юношеските треньори, когато казват, че отборът им е спечелил един друг турнир. Нито един запалянко няма да си купи билет и да отиде на стадиона само защото клубът му има добър юношески отбор. И нито един няма да напусне трибуните, ако клубът играе добре, но юношеският му отбор не струва. Най-важното е какво дава тоя юношески отбор и как в него превръщат малчуганите в добри футболисти.

Баща ми беше железничар и не може да бъде причислен към футболните специалисти, но ми даде наистина полезни съвети в тая професия, към която нямаше никакво отношение. Когато бях на 16 години и представителите на "Милан" ми предложиха да сключа първия си договор, татко ми обясни, че това е само признание на природните ми способности. "Сега тоя лост те тика напред, но само работата, непрекъснатата работа ще те води по-нататък." Той познаваше живота и беше прав.

Естествената дарба винаги става причина за първата крачка в големия футбол. Младежът може да се поусъвършенствува дори без особена работа – просто благодарение на добития опит и постоянната близост с играта, но без концентрирана, осмислена работа, без големите усилия, необходими за истинското развитие, усъвършенстването му ще бъде незначително. Неправилните навици пускат дълбоки корени, минава време и хората започват да се питат с учудване и упрек: "Какво стана с тия момчета? Изглеждаха толкова перспективни..."

За всички, запознати с футбола, рецептата изглежда елементарна: най-важното е техниката, владеенето на топката. Каквито и да са другите достойнства на футболиста – сила, издръжливост, бързина, мощ на удара, – те не могат да му служат добре без техниката. Височината и теглото ми ме поставяха в неизгодно положение по отношение на много мои връстници, но аз успях да променя това съотношение в своя полза посредством онзи неща, на които другите не обръщаха достатъчно внимание. И сега смятам, че за футболиста е много по-важно да работи с топката, отколкото да изпълнява едновременно по команда едни или други упражнения с целия отбор. Безкрайната работа с топката изморява и от време на време съм принуден да си взимам отпуска. Но макар и уморен, строго се придържам към своя принцип: шлифовам не онова, което умея, а работя над елементите, които не ми се удават. В тренировките повечето футболисти се занимават с онова, което знаят, "прескачат" недобре усвоените трикове. А за мене по-интересно е онова, което още не съм овладял.

Специалистите смятат, че не изпитвам затрудненията, характерни за полузащитника, който се е озовал в позицията на нападател. Това е горе-долу така, но мнозина не разбират коя е истинската причина. Основната, най-съществената разлика между полузащитника и нападателя е известна на всички, но обикновено никой не обръща внимание на техническите тънкости. Те са елементарни, ала тая елементарност изисква големи усилия, за да бъдат усвоени. Полузащитникът почти винаги е обърнат с лице към топката, а нападателят обикновено е принуден да получава топката, обърнат с гръб към посоката, по която трябва да продължи движението си. Тая дреболия изисква различни технически похвати в работата с топката. Ако не ги усвоиш, всичко ще бъде напразно. Дори ония, които са се специализирали като нападатели, почти не обръщат внимание на тая тънкост. В тренировките те работят с лице към вратата, а в играта почти винаги се оказват гърбом към вратата. Във футбола има много подобни елементарни похвати и трикове, които събрани на куп, позволяват на футболиста да укроти топката, да я направи послушна. Зрителят също е способен да вижда, да разбира, да "разчита" играта, но футболистът е длъжен да прави това с помощта на топката.

ДОПИНГ ВЪВ ФРАНЦИЯ?

Колоездачите във Франция вече години наред редовно биват подлагани на допингов контрол. Неотдавна същата мярка бе приложена и спрямо плувците. Дали към групата на "подозрителните" ще се присъединят и футболистите?

Това е въпросът, който напоследък тревожи френската спортна общественост. Той не е нов. Само бе разпален с нова сила след шампионатния мач "Реймс" – "Сент Етиен" 0:1, в който играчите на двата отбора воюваха с ритници и юмруци на терена, а отборът на "Реймс" даде две сериозни жертви: контузените му нападатели Ларене и Бианки дълго време ще бъдат извън строя. След "битката" ръководителите на "Реймс" обвиниха гостите, че са употребили допинг. Разбира се, не бяха в състояние да докажат нищо, но се вдигна много шум. Известният международен съдия по футбол Елиес наля масло в огъня с едно свое изказване, че в съдийската си практика е виждал "играчи, които явно не са в нормално състояние. . . с пяна на уста". И изведнъж темата "футбол – допинг" се превърна в "злоба на деня".

Няколко неща убеждават, че не става дума само за празни съмнения. Не току така френският спортен печат упорито повтаря, че може би ще е целесъобразно да се въведе редовен допингов контрол в шампионата, както например е в Италия (там след всеки мач двама играчи от отбор, определени по жребие, биват подлагани на допингова проба). Такъв пункт не е записан в регламента на Френската футболна федерация, но между другото се казва, че председателят на федерацията има право по свое усмотрение да изисква допингов контрол за един или друг мач от шампионата. Ще се прибегне ли до такава мярка?

Сегашният председател Ф. Састър не бърза. Но – и това идва още веднъж да покаже сериозността на съмненията – той е натоварил медицинската комисия на федерацията да направи подробна анкета в клубовете от първа група, като "проследи грижите (в най-широк смисъл), които се полагат за играчите преди мач". Резултатите от тая анкета ще дадат насока за по-нататъшните действия на федерацията.

МЕРШАДИЕ И БИАНКИ – ИЛЮСТРАЦИЯ ЗА АТМОСФЕРАТА В СКАНДАЛНИЯ МАЧ "РЕЙМС" – "СЕНТ ЕТИЕН".

Класически стил

ПОБЕДИТЕЛИ В КАТЕГОРИЯТА

48 кг – М. Георгиев (Бс)
52 кг – В. Найденов (ЦСКА)
57 кг – А. Димитров (ЦСКА)
62 кг – П. Димитров (Берое)
68 кг – Ив. Стайков (ЦСКА)
74 кг – С. Христов (ЦСКА)
82 кг – П. Славчев (ЦСКА)
90 кг – Д. Савовски (ЦСКА)
до 100 кг – Хр. Стоев (ЖСК-Сп-Вн)
над 100 кг – Н. Динев (Сливен)

Първите трима във всяка категория получиха наградите на в. "СТАРТ". За най-техничен борец бе обявен В. Найденов (ЦСКА), за най-резултатен – С. Христов (ЦСКА) и за най-добър съдия П. Бинков (Бс).

Отборно класиране:
1. ЦСКА "Септ. знаме" – 338 т.
2. Пловдив – 238,5 т.
3. "Левски-Спартак" – 170 т.

НА ДОБЪР ПЪТ

Между наградите на "СТАРТ" имаше и 6 красиво изработени битови кукли. Старши треньорът на националния отбор Филип Кривиралчев ги връчи на М.Георгиев, К. Борисов, В. Танев, Е.Панов, П.Петров и А.Павлов. С тях те получиха пропуск за републиканския състав на мъжкия национален отбор.

– Избрах ги, защото се борят в съвременен стил. Сега ще ги пробваме при мъжете – обясни Кривиралчев.

Искаме да пожелаем на избраниците на старши треньора "на добър път" в голямата борба, да им пожелаем до малките сувенири, които получиха от "Старт", да поставят медали от европейски, световни и олимпийски първенства и да им съобщим, че когато попитахме Кривиралчев за бъдещето им, той отговори:

– Сега всичко зависи от тяхното трудолюбие и всеотдайност.

От чист извор пие вода нашата борба и затова успехите ѝ ще бъдат големи.

Присъствувал съм на много технически конференции, но това, което видях и чух на техническата конференция за последния кръг от републиканското лично-отборно първенство по класически стил за младежи, ме смая. Ставаше въпрос до тепиха да бъдат допуснати борци, които по едни или други причини нямат право да се състезават. При това положение едни отбори щяха да бъдат облагодетелствувани за сметка на други. Наистина тези момчета нямаше да носят точки, но всяка тяхна победа щеше да влияе върху представянето на редовните. Ставаше въпрос за силни

ЧИСТИЯТ ИЗВОР

борци... Но нито един треньор, нито един водач (участвуваха 17 отбора) не направи своите "сметки", тъй като ставаше въпрос в този последен турнир в боева обстановка срещу силни противници да се изпитат надеждни борци. Не направиха свои сметки, защото ставаше въпрос за излъчване на попълнения на разширения състав при мъжете и всички искаха там да попадне най-доброто, с което разполагаме.

Хубаво беше да се гледа как в този турнир за купата на "СТАРТ" противници, на които предстоеше само след минута да се счепкат в мъжки схватки на тепиха, в салона загряваха заедно и си помагаха един на друг; хубаво беше да гледаш как тези здрави, силни мъже (макар че официално се водят младежи) се борят и се държат като мъже и как се радваха на своите другари, които след турнира получиха високото признание от Филип Кривиралчев да бъдат включени за първи път в разширения състав на националния мъжки отбор, как им ръкопляскаха, макар че мнозина претендираха за тяхното място.

Що се отнася до самия турнир, той задоволи и най-взискателните любители на борбата. Домакините от Бургас се бяха постарали да създадат отлична организация, а гостите пък отговориха на това с отлични борби. Ако не бяха само ръстовите измервания, трудно би било да се определи на тепиха дали се борят

ГЕРОЯТ НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКИЯ ТРУД ФИЛИП КРИВИРАЛЧЕВ ВРЪЧВА НАГРАДИТЕ НА "СТАРТ" НА НАЙ-ДОБРИТЕ С ПОЖЕЛАНИЕ СКОРО ДО ТЯХ ДА ВИДИ МЕДАЛИ ОТ ГОЛЕМИ МЕЖДУНАРОДНИ СЪСТЕЗАНИЯ. . . НАЙ-РЕЗУЛТАТНИЯТ СЪСТЕЗАТЕЛ – С.ХРИСТОВ

СНИМКИ: МИРОСЛАВ ЧЕРВИНКА

48-килограмовите или "тежкотонажниците". Всичко вървеше в бързо темпо, с много хватки, атаки и контраатаки.

Олимпийският шампион Никола Станчев, който бе съдия на този турнир, сподели, че макар състезателите да не са в най-добрата си форма, което е естествено по това време, болшинството от срещите са били истинска майсторска изява. А треньорът на младежкия национален отбор Бобе Доросиев, който можеше и трябваше да стане олимпийски или световен шампион като състезател, сега "гони" това свое право, като подготвя бъдещи шампиони. Изказа благодарността си към своите колеги от дружествата, които подготвят отличен материал за извайване олимпийски и световни титли.

На този турнир младежите и техните треньори още един път потвърдиха, че българската борба черпи своите сили от чист извор, в който няма мътилка на звездомания, личните интереси, неетичните прояви.

Борис КОВАЧЕВ

За отсъствието на елитните ни състе тели има едно съвсем реално оправдани наскоро приключиха тежки, отговорни със зания. Полага се отдих. Не може да се каже е избрано най-удобното време за това със зание. Без националите (тези, които са под годишна възраст) турнирът намали своя сила. Няколко имена все пак придадоха ко рит на схватките: световните юноше шампиони Н. Селимов и Я. Стратиев, ви шампионът М. Герчев, балканският пър нец Д. Жеков (и четиримата от ЦСКА "С темврийско знаме").

На преден план изплуваха "старите см ки", тъй като болшинството от състеза лите се срещат не за първи път. На репу канския шампионат Ив. Стойчев (Ст.3) бе ширал Дончо Жеков и бе го лишил неочакв от жадуваната титла. В Стара Загора, "чужда земя", Жеков започна бурно, но за ма ец ia вътрешна сърма на старозагореца повтори старата история. Дончо стана с рожен и бързо залепи плещите на съперника Убедителен реванш!

Отсъствието на "светилата" позволи други да излязат от сянката и да играят гл ните роли: М. Мутафов (Сл), П. Димит (ЖСК–Сп), Н. Донев (Ст.3), Ив. Азисов (ЖСК- Т. Казаков (Хс), Р. Юмеров (ЦСКА). Преобла ваха тушовете, равните срещи и дисквали кациите бяха епизодични. Този тушов "раз изглежда, се понрави много на съдиите и на колко пъти те преждевременно вдигаха ръ те на победителите, зачитайки съмните положения за чисти победи...

Присъствието на много неподготвени състезания от републикански мащаб борци могна по-отчетливо да се видят успехите отборите, които водят системна подгото ка. Най-монолитен, с най-ярко открояващи дарования бе съставът на ЦСКА "Септ. з ме" (треньор Я. Патриков), който стана ре бликански младежки отборен шампион, вт – сливенските младежи – явно трудът на т ньора Г. Вълчев вече дава плодове.

Носител на голямата награда на "СТА стана Нермедин Селимов. След световна титла от Майами Бийч Нермедин се дипло ра успешно в спортното училище в Разгра от месец е в редовете на БНА. Тук той се б в по-горна категория – до 52 кг, но това не попречи да бъде истински фойерверк от си воля и техника. След Хасан Исаев с. Бисе дава още един голям борец.

Асен ВИДЕН

Свободен стил

ПОБЕДИТЕЛИ В КАТЕГОРИЯТА

48 кг – М. Мустафов (Сл)
52 кг – Н. Селимов (ЦСКА)
57 кг – Р. Юмеров (ЦСКА)
62 кг – Д. Жеков (ЦСКА)
68 кг – Д. Маринов (Ем)
74 кг – Н. Донев (Ст.3)
82 кг – Сл. Стоянов (Сл)
90 кг – Т. Казаков (Хс)
до 100 кг – М. Герчев (ЦСКА)
над 100 кг – Я. Стратиев (ЦСКА)

За най-техничен състезател бе обявен Д. Жеков, а за най-резултатен – М. Герчев; най-дисциплиниран отбор – "Берое"

КРАЙНО ОТБОРНО КЛАСИРАНЕ:
1. ЦСКА "Септ. знаме" – 303,5 т.
2. "Сливен" – 248,5 т.
3. "Славия" – 184 т.

Най-добри съдии – Ст. Атанасов (Сл) и К. Антонов (Ст.3)

В С.БИСЕРЦИ ИЗРАСНА ОЩЕ ЕДИН ГОЛЯМ БОРЕЦ – НЕРМЕДИН СЕЛИМОВ. СВЕТОВНИЯТ ЮНОШЕСКИ ШАМПИОН И СЕГА БЕШЕ ОТЛИЧЕН. НА СНИМКИТЕ – СЕЛИМОВ С КУПАТА НА "СТАРТ" И ФИНАЛНАТА МУ СХВАТКА С ДАНЧЕВ.

СНИМКИ: БОНЧУК АНДОНОВ

МАРИН ГЕРЧЕВ (ЦСКА) СРЕЩУ ХРИСТО ТРИФОНОВ (БУРГАС) В КАТ. ДО 100 КГ.

МНОГО БОРЦИ, НО БЕЗ НАЙ-ДОБРИТЕ...

Стара Загора бе гостоприемен домакин на третия финален кръг от републиканското отборно първенство по борба свободен стил за младежи, който имаше и своя "морален допинг" – наградите на "СТАРТ".

Масовото участие беше повече от похвално.

На трите тепиха – 138 борци от 16 отбора.

И все пак тъкмо на фона на тази масовост още по-неприятно се откроi отсъствието на два "свободняшки" центъра – "Тракия" – Пловдив и "Левски-Спартак", Бихме могли да приемем до известна степен като оправдание предстоящите квалификации за елитната група, за които пловдивските борци са в усилена подготовка, но как да си обясним неучастието на такъв център като "Левски-Спартак"? Може ли някой да приеме сериозно един такъв аргумент – недостатъчни финансови средства, когато става въпрос за това елитно дружество, в което именно борбата е била винаги (поне досега) на особена почит. Не говори ли това по-скоро за едно обезпокоително подценяване на този златоносен български спорт?

ВИХРИ МЕЖДУ ТАБЛАТА

VIII европейско първенство по баскетбол за мъже събра стари познати лица, но извилата се десетдневна борба между таблата на залите в Барселона и Бадалона така преобрази повечето от тях, че накрая едва можеха да се познаят: и помежду си, и сами себе си. Мислил ли някога вездесъщият треньор на националния ни отбор В. Загурски, че отборът му ще завърши класирането? Надявал ли се Хорди Насън темпераментният испанец А. Диаз Мигуел, че след 40 минути срещу СССР той и момчетата му ще направят това, което никой не беше успявал вече 16 години, и една нощ ще се изкачат толкова високо в европейския елит. Мечтал ли дебютантът на кормилото на „Славите" за такава лесна слава на Югославия в един финал без олимпийските шампиони? Или пък Турция е гонела нещо повече от бой за последното място? Но всичко това се случи на "Евробаскет 73", налагаха се и доста други неща, за да останат в крайна сметка облика на европейския мъжки баскетбол като по-атлетичен, все по-техничен и по-интелектуален. Продължава развитието и усъвършенстването на тенденциите, набелязали се преди години. В играта на централните нападатели да играят маневрено с гръб към коша, да атакуват от разстояние, да участвуват сами в организацията на постепенното нападение. И може да се каже, че в лицето на баскетболния "Д' Артанян" Кр. Чосич се вижда завършения портрет на центъра-организатор, който колкото вкарва, толкова (и даже повече) подава, владее полето под своя кош и осигурява без страх бързия пробив на по-пъргавите си съотборници. Типичен е вече и онзи завършък на контраатаката със стрелба от 5–6 м (Бушкато, Гал, Г. Христов). В лицето най-вече на новия шампион Югославия се изясни за сетен път, че само големите играчи (и като ръст, и като технически възможности, и като тактическо мислене) могат да направят голям отбор, пък югославските баскетболисти посочиха, че времето на многоходовите (макар и добре отработени) комбинации, чийто най-ярък проводник е Италия, като че ли минава.

Един от най-интересните моменти в завършилото континентално първенство бе повсеместното (и успешно) прилагане на зоновата защита. Въпрос на задълбочен анализ е защо зоната се наложи и се оказа силно оръжие. Но най-приемливо изглежда обяснението, че е настъпил моментът, когато в процеса на усъвършенстването си нападателната игра е изпреварила възможностите за индивидуално противодействие. Именно търсенето на нови форми за противодействие подсказа на ограничен брой отбори развитието на зоната в зонова преса с постоянни дублирания, която в оформен вид и взета на въоръжение от отбори с по-големи възможности неминуемо ще затрудни подготвената стрелба и организираното нападение.

На фона на големите разместванията веднага се набива в очи стабилното класиране на българския отбор. Запазването на позициите от Есен в първата половина на таблицата се оказа реалното място, което трябваше да заемем. Защото победихме тези, които бяхме длъжни да победим, и отстъпихме пред отбори, на които отстъпваме. Друг е въпросът, че в отделни срещи (с Югославия, с Италия) успехът би прилягал и на българите. Друг е и въпросът, че нещастният жребий ни изпрати в наистина "желязна" група (дала шампиона и вицешампиона на Европа) и че на мястото на Чехословакия България сигурно би заела и мястото ѝ в класирането. Но по-важно е да се отчете, че шести в Европа е кулминацията на сегашния ни състав, в който наред с голмайстора Ат. Голомеев и все още котиращия се високо на европейския подиум Г. Христов няма нито един играч от действителна международна класа. За сметка на което пък се подвизават състезатели, които вече не отговарят на високите изисквания: Хр. Дойчинов, Б. Чанев, Б. Брънзов, Б. Кръстев, Г. Димитров. Но в момента те са най-добри (или между най-добрите) у нас. И когато за всички вече е ясно, че без изравняване по кадрови потенциал е невъзможно да се изравним и по резултати с отборите пред нас, става ясна и голямата задача (и големият проблем) на българския мъжки баскетбол – да създаде играчи, способни да отговорят на изискванията на съвременния голям баскетбол...

НОВ ШАМПИОН – ЮГОСЛАВИЯ

Окончателно класиране на XVIII европейско първенство по баскетбол за мъже Барселона-Бадалона (27. IX-6. X):

1. ЮГОСЛАВИЯ (Р. Твърдич – капитан, Др. Кичанович, В. Йеловац, Ж. Жевич, Ж. Йерков, Др. Ивкович, З. Вечич, Кр. Чосич, Д. Шолман, Н. Ракаш, Др. Далипагич, М. Маровић; треньор – М. Новосел),
2. Испания.
3. СССР.
4. Чехословакия.
5. Италия.

6. БЪЛГАРИЯ (Хр. Дойчинов, Г. Димитров, П. Пандов, Р. Пейчев, Ив. Киров, Хр. Борисов, М. Романски, Ат. Голомеев, Б. Кръстев, Б. Брънзов, Б. Чанев, Г. Христов-капитан; треньор – Н. Нейчев)

7. Израел. 8. Турция, 9. Румъния, 10. Франция, 11. Гърция, 12. Полша.

ГОЛОМЕЕВ – НАЧЕЛО С АВАНС!

Българин оглавява листата на стрелците – Ат. Голомеев излезе начело още в първия си мач, води през цялото време на шампионата и финишира с убедителен аванс:

1. Атанас ГОЛОМЕЕВ (Бъл) – 156 т. (средно по 22 на мач), 2. Уайн Брабендер (Исп). – 139 т., 3. Титус Тарау (Рум) – 136 т., 4. Жак Кашмир (Фр) – 126 т., 5. Сергей Белов (СССР) – 122 т., 6. Георге Оцелак (Рум) – 109 т. и други.

1 БЪЛГАРСКИЯТ КАПИТАН Г. ХРИСТОВ Е ИЗПРЕВАРИЛ НАМЕСАТА НА МАРЦОРАТИ (ВДЯСНО) И ОБСТРЕЛВА ПРОТИВНИКОВИЯ КОШ ВЪВ ВТОРОТО "ИЗДАНИЕ" НА ДВУБОЯ БЪЛГАРИЯ-ИТАЛИЯ.

2 М. РОМАНСКИ (ВЛЯВО) СЕ ИЗЯВИ В БАРСЕЛОНА НЕ САМО КАТО ПОЗНАТИЯ НИ БЕЗКОМПРОМИСЕН ЗАЩИТНИК, НО И ИЗНЕНАДА ПРИЯТНО С ПОДОБРЕНА СТРЕЛБА. ВИСОКА БЕ ОЦЕНКАТА МУ И В МАЧА БЪЛГАРИЯ-ГЪРЦИЯ, КОЙТО ИЗПРАТИ НАШИТЕ ВЪВ ВТОРАТА ЧЕТВОРКА.

3 ФИНАЛНИТЕ АКОРДИ НА "ЕВРОБАСКЕТ'73": НА ПОЧЕТНАТА СТЪЛБИЧКА СА КАПИТАНИТЕ НА ОТБОРИТЕ-ПРИЗЬОРИ ФРАНЦИСКО БУШКАТО (ИСП), РАТОМИР ТВЪРДИЧ (ЮГ) И МОДЕСТАС ПАУЛАУСКАС (СССР).

Страницата е подготвена от нашия пратеник в Барселона Петър ХАДЖИЙСКИ

ОЩЕ ЕДНО ПРИЗНАНИЕ

По традиция акредитираните на първенството 436 журналисти с анкета определиха идеалната петорка на Европа. В нея за първи път намери място (при това с абсолютен брой гласове) и голмайсторът на турнира и първи център на българския национален отбор. Ето петорката "ол старс" на континента за 1973 г.: Атанас Голомеев (11-Бъл) – 436 гласа, Уайн Брабендер (4–Исп), обявен и за най-добрия играч на шампионата – 436, Крешмир Чосич (11-Юг) – 397, Франциско Бушкато (10–Исп) – 304 и Сергей Белов (10– СССР) – 272 гласа.

САНТИЛАНА (8-ИСП) ОТНОВО Е БЕЗПОМОЩЕН – АТАНАС ГОЛОМЕЕВ БЕЛЕЖИ НОВИ ДВЕ ТОЧКИ И ВЪРВИ УВЕРЕНО КЪМ ТИТЛАТА НА ГОЛМАЙСТОРА В XVIII ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО.

ПЪРВИЯТ СНАЙПЕРИСТ НА КОНТИНЕНТА

И в отбора на България на "Евробаскет'73" имаше едно "най" – най-добрият реализатор носеше трикольорната фланелка с №11. *Атанас ГОЛОМЕЕВ* не е безизвестна личност в нашия спорт, но популярността му се дължи както на представата, че той сам е едва ли не цял отбор, така и на някои чудатости на терена (и извън него), които накараха испанската преса и публика с интерес да посрещне "първия плейбой на София". А да го изпрати като първия снайперист на континента... В дните на шампионата Голомеев бе постоянен гост на рубриките "Фигури", "Образи" и други от този род, така че свикна да отговаря на много и различни въпроси. Затова нека не го пощадим и ние:

– *Кога си роден?*

– На 5 юли 1947 г. в София.

– *Точните ти "параметри"?*

– 202 см, 105 кг и обувки. . .49- и номер!

– *В кои клубове си играл?*

– В ЦСКА "Септ. знаме", Мак Гил университети (Монреал) и най-много в "Академик" (Сф).

– *Кои за тебе са най-добрите баскетболисти-аматьори?*

– Испанецът Клифърд Луик и Сергей Белов (СССР).

– *А между професионалистите?*

– Американците Оскар Робертсън и Бил Ръсел.

– *На какъв пост искаш да играеш?*

– Център-разпределител от типа на Луик и Чосич.

– *А си изцяло консуматор, дори узурпатор в играта. . ,*

– Мечтая за времето, когато в нашия отбор ще има център, комуто аз да подавам. Но засега този, който вкарва най-сигурно, съм аз. . .

– *Кому дължиш най-много за израстването ти като баскетболист?*

– На юношеския ми треньор Петър Симанов.

– *Най-паметното за тебе първенство?*

– Естествено – това в Барселона. Такова признание не съм очаквал, макар че го получих по своя заслуга. И световното първенство през 1966 г. в Чили с четвъртото място на България.

– *Това признание дължиш на журналистите. Как се отнасяш с тях ?*

– Приятелски – с едни, с уважение – към други. Но често и с недоумение: как може за един и същи човек в продължение на няколко месеца да се пише като за разглезено момче и като за голям играч. Добре е да се знае, че който успее да се пребори успешно с гигантите на Европа (все над 2 м, все над 100 кг!), той обезателно трябва да е един доста сериозен мъж. . .

– *Твоят приятел в националния отбор се казва. . .*

– . . . Румен Пейчев.

– *Основният ти недостатък?*

– Нервите на терена.

– *С какво искаш да те запомнят като играч?*

– Във всички случаи не такъв нервен и избухлив, какъвто съм (не смея да кажа "бях") досега. . .

– *Какво ще правиш, след като спреш да играеш?*

– Ще стана треньор или. . . търговец (студент съм в последния курс на ВИИ "Карл Маркс" по специалността външна търговия).

– *Щом не си решил още, значи баскетболът е много за тебе?*

– Нека сам напиша какво мисля за него:

Вкарването на кошове е името на моя игра...
156 точки

Отговор напълно в стила на "снайпериста", който постигна своите 156 точки на "Евробаскет'73" така: 26 – срещу Франция, 17 – срещу Испания, 21 – срещу Югославия, 38 – срещу Гърция, 15 – срещу Италия, 7 – срещу Турция и 32 – пак срещу Италия. Тридесет и осемте точки срещу Гърция са рекорд на шампионата в един мач. Любопитно е, че на Голомеев принадлежат и други "стрелкови" рекорди, на републиканското първенство – 62 т. срещу "Славия" през миналия сезон; на турнира за купата на европейските шампиони – 47 т. срещу "Динамо" в Букурещ през 1970 г.; на "Универсиада-73" в Москва – 41 т. срещу Куба и на първенството на Канада – 56 т. в един мач през сезона 1968–69 година.

ХЕМИНГУЕЙ БЕШЕ И СПОРТИСТ. В СПОРТА ТОЙ ОТКРИ ЕДНО ОТ НАЙ-ВАЖНИТЕ КАЧЕСТВА ЗА ИСТИНСКИЯ МЪЖ – НЕПРИМИРИМОСТТА И ЧЕСТНОСТТА.

ВАЛЕРИ БРУМЕЛ НЕ СЕ РАЗДЕЛЯ СЪС СПОРТА!

Разговорът стана на лекоатлетическите състезания по време на универсиадата в Москва. Сред журналистическите ложи настъпи истинско стълпотворение – с магнитофони, бележници, камери и фотоапарати журналисти и фоторепортери с различен цвят на кожата се втурнаха към една от трибуните. . . където седяха Валери Брумел и съпругата му Петухова. Двамата олимпийски шампиони веднага се включиха в импровизираната пресконференция – превеждаше на английски и френски Петухова.

– Между журналистическата армия имам много стари познати, но пред "Старт" излизам за пръв път и ще му дам преднина – смее се Брумел.

– Кои са главните качества, без които високите резултати са невъзможни?

– Трудолюбие и всеотдайност. С тези качества дори и човек със средни възможности може да постигне много. И не по-малко важно е правилно да се насочиш в подходящата дисциплина. Можеш да бъдеш посредствен спринтьор, но може да станеш великолепен скачач на овчарски скок.

– Какво е мнението ви за новия световен шампион на висок скок, който твърди, че негов кумир е Валери Брумел?

– Той е отличен спортист. Бих искал лично да го поздравя и да му пожелая успехи. Сигурно съм негов "кумир" преди всичко със своята любов към спорта.

– Беше ли ви много трудно, когато трябваше да се разделите със спорта?

– Човек свиква с всичко. Още повече, че оттогава минаха години. А аз съвсем не съм се разделил с това чудо – спорта. И сега имам отлични постижения в атлетиката, съавтор съм на спортния филм "Право на скок".

– Този филм се прожектира в България и бе посрещнат с голям интерес. Какво е мнението ви за него?

– Вие кажете. . . аз съм съавтор. Впрочем не съм доволен. Можеше да стане Великолепен – имаше всички условия – интересна тема, добри актьори, отлична снимачна техника. Бързаха да го завършат. Изрязаха половината от сценария и не стана това, което исках. Но бъдещето е пред мен. Вторият ми филм ще стане наистина хубав спортен филм.

– В едно английско списание четохме, че сте решили да станете състезател по автомобилизъм. . .

– Не е истина. По начало не обичам високите скорости. И моето "Жигули" карам бавно.

КЛУБ НА ГЕНИИ И СПОРТИСТИ

Голямата любов към спорта е присъща и на редица изтъкнати учени и прочути представители на литературата и изкуството.

Фредерик Жолио-Кюри, който се счита за основоположник на атомната физика, получава Нобелова награда през 1935 г. Но в младостта си той е бил пред дилемата: да се посвети на науката или да стане професионален футболист. След мача на националните младежки отбори на Франция и Англия около Фредерик са се въртели продължително време футболните мениджери, предлагайки му баснословни за тези години суми само и само да стане професионалист.

Много по-късно вестник "Юманите" (орган на Френската комунистическа партия) пише, че Жолио-Кюри е един от най-големите футболни таланти, които е имала Франция. Той е останал отличен състезател дори когато е бил вече световноизвестен учен. Въпреки ограниченото си време през лятото се е занимавал с риболов и тенис, а през цялата година е тренирал джудо. През последните години на живота си е бил планинар и е изкачил върх, висок 4665 метра.

Съветският учен Лев Николаевич Ландау (1908–1968) получава Нобелова награда през 1962 г. за епохални открития в атомната физика. В транспортна злополука той бива буквално смачкан и разкъсан. Но благодарение на физическите си качества Ландау е изваждан 11 пъти от клинична смърт и след преживяната катастрофа успешно се занимава с научни изследвания. Откъде такава сила и издръжливост. Безспорно те са присъщи на големите спортисти. Ландау е бил студентски първенец на Москва по тенис, бил е изключителен плувец, през последните 20 години от живота си всяка неделя е бил из планините.

Друг голям съветски учен, носител на Нобелова награда, Николай Семьонов е бил един от прочутите футболни вратари през 20-те години на нашия век. Днес той не изпуска нито една среща на своя любим отбор "Спартак" от Москва.

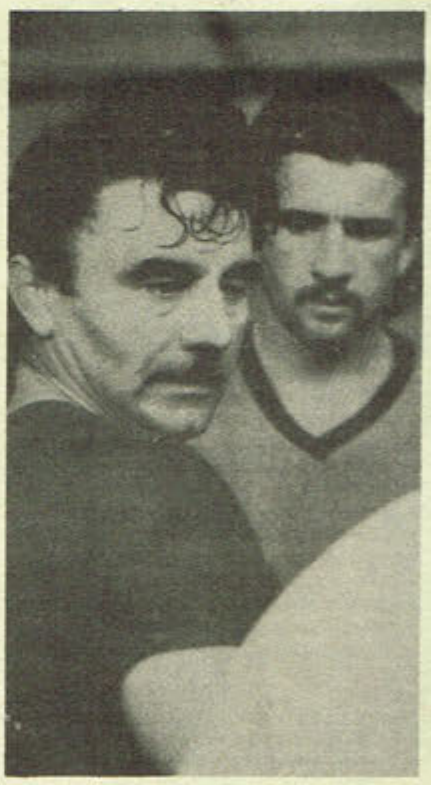
Обикновено името на прочутия писател Хемингуей се свързва с ловуването, риболова и коридата, но той е бил и боксьор. Спортната тема присъствува в много от неговите произведения.

Поетът Пабло Неруда някога е бил изтъкнат футболист. През целия си живот той обичаше спорта и беше редовен посетител на стадионите. В едно негово стихотворение се казва: "Топката побратимява народите".

В клуба на гениите и спортистите са също изследователят Фритьоф Нансен, който 12 пъти е бил шампион на Норвегия в дълго бягане със ски. Носителят на две Нобелови награди, физикът Нилс Бор е бил и един от най-големите футболисти на Дания. . .

Нашата читателка Ани Петрова, служителка в "Балканшип" – Варна, ни пита: "Кои известни спортисти освен Джони Вайсмюлер, Соня Хени и Ласло Пап са участвували като артисти в игрални филми?" Сигурно ще пропуснем мнозина и все пак ще се опитаме да отговорим на този въпрос.

Много спортни звезди са ставали и звезди на екрана. Разбира се, за някои от тях спортното майсторство се оказвало недостатъчно да им гарантира успеха и пред филмовата камера. Красноречив пример за това са Марк Шпиц, изцяло отхвърлен от филмовата критика, и чукохвърлачът Уве Байер, който се провали напълно в ролята на Зигфрид във филма "Нибелунгите". Но много други светила в спорта (очевидно притежаващи и по-голям артистичен талант) са участвували с успех в редица филми. Тук преди всичко трябва да споменем човека, за първи път преплувал 100 м под една минута – Джони Вайсмюлер, който в продължение на години беше любимец на филмовата публика в сериите на "Тарзан".

ЛАСЛО ПАП – ЗВЕЗДА НА РИНГА И НА ЕКРАНА

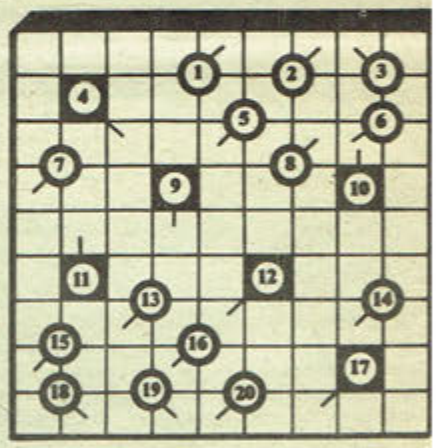
НА СНИМАЧНАТА ПЛОЩАДКА

Боксьорите Примо Карнера и Джек Демпсей са участвували във филма "Жена и боксьор", а техният колега Рей Робинзон е играл в някои филми заедно с Ричард Бъртън и Елизабет Тейлър. Френската плувкиня Кики Карон участвува с успех в серия морски приключенски филми.

През последните години филмовите режисьори прибягнаха до услугите на олимпийските шампиони Ласло Пап (във филма "Тежките ръкавици" – прожектиран и на нашите екрани), Тони Зайлер и Жан Клод-Кили. Трикратният победител в турнира Уимбълдън австралиецът Джон Нюкомб изпълни главната роля във филма "Игра, пътешествия и престъпление", а прочутите автомобилисти Кларк, Стюарт, Хил и Де Адамич имахме възможността да гледаме във филма "Голямата награда".

Не са останали без ангажименти в киното и футболистите. Пеле е участвувал във филм, разказващ за освобождението на Бразилия, а малка роля е поверена наскоро и на Омар Сивори.

По принцип почти всички спортисти, които получават предложения да се покажат на екрана, не отказват. В това отношение рядко изключение прави известният италиански футболист Ривера, който категорично отказал да подпише договор с една филмова къща, понеже му предложила роля на. . . анархист.

КРЪСТОСЛОВИЦА ПО ПОСОКА НА ЧАСОВНИКОВАТА СТРЕЛКА:

1. Наш борец. 2. Ски-скачач на ГДР. 3. Унгарски състезател по кану-каяк. 4. Наша лекоатлетка. 5. Състезание с автомобили. 6. Известен френски футболист в миналото. 7. Френски лекоатлет. 8. Английски лекоатлет, участник на европейското първенство в София–71 год. на закрито. 9. Шахматист на САЩ – гросмайстор. 10. Полски състезател по вдигане на тежести. 11. Лекоатлетка от "Академик" (Сф). 12. Съветски борец. 13. Холандски тенисист. 14. Съветски състезател по фехтовка – световен шампион за 1971 г. на шпага. 15. Унгарски борец. 16. Футболен отбор от южната "Б" РФГ. 17. Най-добрият спортист на СССР за 1971 г. 18. Австрийска състезателка по фигурно пързаляне с кънки. 19. Унгарски футболен отбор. 20. Чехословашки лекоатлет – висок скок.

Съставил: Ленин КРЪСТЕВ

ФЕЙЛЕТОН
от РОДИОН ВИБРАТОРОВ

Сън в летен ден

Защо изобщо да се вкарват голове? Не е ли време да се откажем от тази глупава отживелица? Във футбола, както при гимнастиката, играта на отбора трябва да се оценява с помощта на точки. Успееш ли да излъжеш противника, получаваш точка, подадеш ли точен пас – пак точка, сполучлив финт – още една. Стреляш ли във вратата, макар и неточно – три точки, а в рамките на вратата – пет или шест точки, ако вкараш гол –лавров венец, пък играй нататък с венец на шията. В края на мача остава само да се преброят точките и този отбор, който е събрал повече, да бъде обявен за победител.

Такова предложение изпрати в редакцията И.И.Енски и то ни се стори толкова интересно, че решихме да се запознаем с автора и да разберем как му е хрумнала тази толкова убедителна и проста идея.

И ето какво узнахме.

Иван Иванович Енски принадлежал към тези две трети от човечеството, които са убедени, че без футбол животът е толкова блудкав, колкото и диетите на днешните красавици. На петдесет години Иван Иванович пресметнал, че има 45 години стаж като запалянко. Иван Иванович гледал футбол от петгодишен, от този паметен ден, когато баща му го завел на източната трибуна на стадион "Динамо" и Бутусов отбелязал идването на Ваня, като и утрил във вратата. Топката скъсала мрежата и паднала на земята...някъде в района на Белорусската гара. Донесли нова топка. Съдията помолил Бутусов да стреля по-внимателно, защото нямало достатъчно топки. Бутусов, обещал, но след малко улучил гредата. Грешката се скупила. Топката се пукнала.

От този ден Иван Иванович станал запалянко. Той упорито посещавал стадиона в лошо и хубаво време. Мръзнел, мокрел се и изгарял от жега. Ходил на стадион "Динамо", на стадион "Локомотив" и даже пътувал до Тарасовка да гледа как играят спартаковските юноши. После започнал да ходи на "Лужники".

През отпуската, когато насила го изпращали на юг, той слушал на плажа репортажи по радиото и мъгувал. Той не обичал да бъде в отпуска. Той обичал футбола. Не пропускал нито един хубав мач. И като всички запалянковци, страшно обичал головете.

Безкористната любов на Иван Иванович към футбола не разколебала нито победата на защитната тактика, нито нашето все почувствително изоставане в техниката, нито бразилската аритметика – 4+2+4, нито италианската – 5+2+3, нито новата бразилска – 4+2,5+3,5, нито пък модерната – 5+5+0.

Каквото и да се случеше с нашия футбол, Иван Иванович винаги намирал оправдание. И връщайки се у къщи след поредния безцветен и като правило безрезултатен мач, неизменно настоявал да се привлече подуглавна отговорност някой от апологетите на защитния футбол, като автора на знаменитото италианско "катеначчио", треньора на "Интер" Хеленио Херера.

Все по-често и по-често Иван Иванович си задавал един и същ въпрос: какво ще стане с футбола? Връщайки се от стадиона, той питал всеки срещнат: къде бяха крилата и къде изобщо беше нападението? "Не, не, повече няма да стъпя на стадиона. За такава игра е достатъчен и телевизорът." Но идвал поредният мач и Иван Иванович се оказвал отново на западната или на северната трибуна, на този или на друг Н-ски стадион. А после всичко се повтаряло отначало: и проклятията по адрес на треньора на "Интер", и риторическите въпроси за изненадалото нападение.

– Не, кажи ми защо шутират над вратата? – питал Иван Иванович жена си, а веднъж даже й признал, че за това като че ли и Херера съвсем не е виновен. – Разбираш ли, в идеална позиция за стрелба, никой не го безпокои, а той, негодникът, не улучва вратата.

– А може би той не е виновен? – питала жена му. – Сигурно иска да вкара гол, но не уме.

– Но защо треньорът му не го е научил? – нервничел Иван Иванович.

– Сигурно треньорът му не може да го научи – отговаряла жена му.

– Не, не, не. Трябва да се предприеме нещо. Ще помисля и ще изпратя предложенията на Стенли Роуз.

Но минало и без Роуз. Никога Иван Иванович няма да забрави този ден, в който разбрал, че отсега нататък при равен резултат ще се изпълняват дузпи за определяне на победителя.

Иван Иванович ликувал. Идеята за дузпите като възмездие го вдъхновила и когато първият мач, игран по новото правило, завършил без и трябвало да се изпълнят единадесетметрови удари, той тържествувал. Но следващият мач го принудил да се замисли. Той завършил с "бойно" реми – 2:2, но и тук се наложило да се изпълнят дузпи, въпреки че между 0:0 и 2:2 имало все пак някаква разлика.

След това Иван Иванович гледал как изпълняват дузпите и почти на всеки мач с ужас забелязвал, че много често топката се удряла в гредите, минавала покрай вратата, а веднъж даже ударила съдията.

Досега, в течение на много години, когато съдията отсъждал дузпи, Иван Иванович заставал от вълнение, а сега изведнъж открил, че единадесетметровият удар не предизвиква у него никакви емоции – нито положителни, нито отрицателни.

Било му все едно.

И Иван Иванович се уплашил. Той отишъл в поликлиниката и премерил кръвното си на ганге. То се оказало понижено. Лекарите го съветвали да се занимава със спорт.

Той послушал съвета им и отново отишъл на мач. На терена футболистите пълзели като сънени мухи. За да прогони скуката, съдията изсвирвал от време на време. Иван Иванович го налегнала дрямка.

Той се овладял и за да се разсъни, завикал:

– Гол!

Съседът му го помислил за луд.

– Не крещи! – му казал той. – Няма за какво да се вика. До дузпите има още време.

Иван Иванович не останал да гледа дузпите.

Той си отишъл в къщи.

И казал, че повече няма да стъпи на стадиона за нищо на света.

Но отишъл и на следващия мач.

И заспал през второто полувреме, като отронил глава върху рамото на съседа си.

Присънило му се, че го извикал началникът му заповядал да бие дузпи. Иван Иванович вкарал гол и го понижили.

После Иван Иванович сънувал, че жена му пратила да купи мляко. Той се заприказвал с приятели и се върнал в къщи след два часа. За наказание жена му го накарала да бие дузпи. Иван Иванович пак не успял.

След това му се присънило, че са го поканили за център-нападател в любимия му отбор. Той излязъл на терена. Не му позволили да играе. "Мачовете са вече отменени!" – му обяснили. – Сега отборите се строяват и след това ще бият по десет дузпи. Целият шампионат продължава един месец."

Иван Иванович излязъл на терена, бил ефектен надесетметров удар и не вкарал гол. За наказание го назначили треньор.

От ужас Иван Иванович се събудил. Отборите биели дузпи. Резултатът бил 16:16!

Иван Иванович се огледал. На полупразните трибуни зрителите спели. До ъгловите флагове спели и съдиите. Футболистите, които вече изпълнили дузпите, спели на терена. На скамейката за резервите спели треньори, лекари и масажисти. В радиокоментаторската кабина спели Озеров, Спарре, Писаревски и Маградзе. На пистата спяло бездомно куче.

За да не събуди някой, Иван Иванович пръсти напуснал стадиона.

Романът "Вечната арена" на Александър Петров е повече от сполучлив дебют – обещание за хубаво развитие в моя труден и "дефицитен" жанр. За разлика от някои други автори, които считат спортната тематика за лесна, Петров е подходил сериозно към нейната изкушаваща динамика. Не че в романа му липсват напрежението на спортните схватки и оная типична динамика, която привлича читателите... и понякога ги разочарова... Напротив, драматичните ситуации са много и твърде умело описани.

Но те са вплетени в сюжетно издържани епизоди, които представляват отделните глави на романа, и очертават неговия философски замисъл. На пръв поглед звучи странно: спорт и философия! Но "Вечната арена" в никой случай не е само развлекателно четиво.

Александър Петров схваща живота като една вечна арена. Върху нея от най-древно време до днес, и завинаги, хората се срещат да премерят сили – физически и духовни, интелектуални и морални. В тия битки ловкостта и професионалната спортна подготовка не винаги са най-важните. По-висока стойност имат характерът, волята, нравствените и патриотични мотиви, справедливата цел. С една дума, спортът е средство за проверка на най-висши човешки добродетели. В него нямат място нито първичните биологични инстинкти, нито комерческите съображения. В този смисъл драматизмът на схватките е психологически; динамичното описание, колкото художествено да е, не решава проблемите. Ръководен от моя принцип, Петров търси в битките характери. Сами по себе си, отделните глави са малки епични платна на различни епохи, концентрирани около сходни сюжети. Петров проявява добра осведоменост за гръцките и римските спортни нрави, но притежава и очевиден белетристичен талант, защото не се впуска в битови подробности, а ги използува само за художественото уплътняване на разказа. Схемата е приблизително такава: главният герой е атлет, гладиатор, средновековен български воин, обикновен селянин по време на османското иго, съвременен боксьор и винаги е противопоставен на силни и опитни противници, които защищават егоистична кауза. Спортното състезание се превръща в логичен център на всяка отделна глава, схватките се водят с примитивни пещерни оръжия, в гладиаторски и турнирен стил, хайдушки правила и на боксовия ринг. Описа са живо, с психологически усет, но понякога стила на каубойския "вестерн". Авторска инвенция често пъти се шири необуздано прибавя все нови и нови драматични ходове изостряйки до краен предел ситуацията. Най-стегната, жизнено правдива и психологически дълбока си остава главата "Любов на гладиатора". А в професионално-спортно отношение респектират боксовите двубои "До последния удар на гонга".

Александър Петров разказва пластично, сразно, динамично, с чувство за хумор и усет към психологията. Книгата му се чете леко, оставя дълбоки впечатления. Тя е успешен опит да се третира върху спортна плоскост философският проблем за вечната борба между хората, без да се отива в абстрактни разшения. Напротив, навсякъде доминират родолюбиво-патриотични мотиви, изобилствуват благородни, спортсменски и етични жестове. А това повишава и художествено-възпитателната стойност на романа.

Никола БОЗДУГАНОВ

екран

1

2

1 16-ГОДИШНАТА ЗДЕНА ДОРНАКОВА СТАНА АБСОЛЮТЕН ШАМПИОН НА ЧЕХОСЛОВАКИЯ ПО ГИМНАСТИКА. ТЯ Е НАЙ-МЛАДАТА ГИМНАСТИЧКА, ЗАВОЮВАЛА ТАЗИ ТИТЛА В ДОСЕГАШНАТА ИСТОРИЯ НА ЧЕХОСЛОВАШКАТА ГИМНАСТИКА.

2 АЛЕКСАНДЪР МЕТРЕВЕЛИ – АБСОЛЮТЕН ШАМПИОН ПО ТЕНИС НА СССР – ПОЖЪНА ТАЗИ ГОДИНА ЛАВРИ ПО ВСИЧКИ ФРОНТОВЕ – И НА СМЕСЕНИ ДВОЙКИ, И НА ДВОЙКИ МЪЖЕ, И ИНДИВИДУАЛНО.

3 СТАРТ НА ЖЕНИТЕ В ДИСЦИПЛИНАТА ИНДИВИДУАЛНО – ШОСЕ НА СВЕТОВНОТО ПЪРВЕНСТВО В БАРЦЕЛОНА. ПЪРВЕНСТВОТО СПЕЧЕЛИ БЕЛГИЙКАТА НИКОЛ ВАН ДЕР БРЬОК, СЛЕДВАНА ОТ ХОЛАНДКАТА КОРНЕЛИЯ ВАН ОСТЕН И СЪВЕТСКАТА КОЛОЕЗДАЧКА ВАЛЕНТИНА РОБРОВСКАЯ.

Старт

СПОРТИСТ

народна МЛАДЕЖ

НА ТРИДЕСЕТИЛЕТИЕТО

ДИМИТЪР ХЛЕБАРОВ – заслужил майстор на спорта. Един от най-добрите ни лекоатлети и спортисти. В повече от 20-годишната си състезателна дейност, като юноша на родния си град Ямбол, като представител на ЦСКА и най-вече в "Академик", той е бил многократно републикански шампион и продължава до днес, след 19 поправки на републиканския рекорд на овчарски скок, да бъде негов притежател – 4,96 м! Многократен балкански първенец, през 1961 г. той става световен студентски шампион и същата година бе обявен за спортист №1 на страната. На олимпийските игри в Рим бе сред финалистите. Понастоящем е преподавател в Софийския университет "Климент Охридски".

3

Старт ВАШАШ·БУДАПЕЩА

ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

Основан през 1911 г., клубът на "металиците" е 5 пъти шампион на Унгария и 4 пъти носител на купата. Цветове: синьо и червено.

На снимката: прави – Иловски – треньор, Кендереши, Л.Ковач, Бакош, Матес, Мезьой, Беренди, Кьовеш, Ихас, Л.Варга; клекнали – Ф.Ковач, Молнар, Кекеши, Л.Пушкаш, Фаркаш, Коршош, Видач, Фищер, Пал.